SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 119, ЧИСЛО 32, П'ЯТНИЦЯ, 10 СЕРПНЯ 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 32, FRIDAY, AUGUST 10, 2012 $1.00

Пам'ятаймо про Україну!

Україна успішно виступає на Олімпіяді-2012

На рахунку спортовців вже є дев'ять медалей

Бронзова медалістка з фехтування Ольга Харлан. (Фото: НОК України)

12 серпня в Лондоні закінчаться XXX Олімпійські ігри, у яких гідно виступає національна команда України. Звісно, для спортовців молодої держави були наспівмірними змагання з командами США, Великобританії чи Китаю, але серед команд колишніх республік СРСР Україна має найбільше, після Росії та Казахстану, медалевих відзнак.

Проте успіх визначається не лише числом медалей. Від початку відновлення Олімпійських ігор найпершою їх метою було залучення до імпрези в ім'я миру і дружби усіх, часто-густо ворогуючих держав. Цього разу Україна була гідно представлена усьому світові на спортовій площині – від церемонії відкриття Олімпіяди і досьогодні.

У більшості видів олімпійського спорту українці не пасли задніх, посідали місця у перших десятках,

(Закінчення на стор. 5)

АКТУАЛЬНА ТЕМА

„Мовний" закон – на столі у Президента

Петро Часто

Отже, 31 липня голова Верховної Ради Володимир Литвин таки підписав ганебний закон „Про засади мової політики", спрямований – і це думка більшости громадян країни і також думка всіх без винятку українських мовознавців – на повернення панівного становища російської мови в Україні і на витіснення мови української, зведення її на рівень „хатнього вжитку".

Чому і за яких обставин В. Литвин це зробив? Адже ж він так голосно обурювався, коли 3 липня його заступник Адам Мартинюк поставив на остаточне голосування мовний законопроєкт. Мовляв, я був відсутній і нічого лихого не чекав, відтепер знати не хочу зрадника Мартинюка, з протесту зрікаюся головства у парляменті.

Словом, назовні – праведний гнів, шляхетна, гідна народного обранця поведінка, ясна громадянська позиція. А насправді – брудна політична гра. Ніякої громадянської позиції В. Литвин ніколи не мав і ледве чи вже й матиме. Його „відсутність" в сесійній залі в день голосування, „війна" з А. Мартинюком, запевнення, що „ні за яких умов не підпише закону", і врешті

(Закінчення на стор. 2)

І радісно, і сумно горіла „Лемківська ватра" у Ждині

Микола Мушинка

ЖДИНЯ, Польща. – Фестиваль „Лемківська ватра", котрий відбувся у цьому селі 20-22 липня, вже в 30-ий раз, – найвизначніше свято пісні, танцю і музики найзахіднішої галузки українського народу – лемків. Цього року фестиваль присвячувався 65-ій річниці горезвісної Акції „Вісла", в часі якої було депортовано з споконвічних українських земель в південній Польщі понад 150 тис. українців, половину з яких становили лемки.

Почесний патронат над фестивалем взяли президенти Польщі та України – Броніслав Коморовський та Віктор Янукович, цією своєю увагою надавши святові міждержавного значення. Обидва керівники держав надіслали учасникам фестивалю вітальні листи, в яких засудили цю нелюдську „Віслу".

Серед почесних гостей фестивалю були представники державної влади Польщі, Посол України у Варшаві Маркіян Мальський, Генеральний консул України у Пряшеві Ольга Бенч (за походженням лемкиня) та голова Світової федерації українських лемківських об'єднань Софія Федина. Всі вони на відкритті виступили з короткими промовами.

XXX „Лемківську ватру" урочисто запалив староста Ждині Петро Чухта, а культурну програму відкрив найвідоміший лемківський ансамбль „Кичера", який вже 30 років поширює лемківські пісні і танці не лише в Польщі та Україні, але й у багатьох країнах Західньої Европи, Америки та Азії. Після виступу „Кичери" про історію „Лемківської ватри" розповів автор цієї статті.

Цього року у фестивалі брало участь майже 10 тис. глядачів, головним чином – молодих людей з різних куточків Польщі, України та інших країн, які протягом трьох днів (а деякі й довше) замешкували у шатрах, автобусах та автах тут же, на Ватряному полі.

На сцені виступили три десятки колективів та індивідуальних співаків, переважно з України та західних земель Польщі. Було серед них багато нащадків депортованих лемків, вони прибули в рідний край своїх

(Закінчення на стор. 11)

Панахида за жертвами Акції „Вісла". (Фото: Магда Мушинка)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В Україні можуть зформуватися дві нації

КИЇВ. — Через відсутність раціональної політики в Україні відбувається процес формування двох різних націй – спільнот – на одній території: проукраїнської та промосковської. Таку думку в етері „5 каналу" озвучив публіцист Микола Рябчук. „Нація формується не лише завдяки культурним чинникам чи мовним. Для її формування буває достатньо доброї фінансової системи і законодавства, як у Швайцарії, наприклад, чи США", – відзначив М. Рябчук. Водночас, за його словами, в українському вимірі мовний і культурний аспекти мають першочергове значення. „Я побоююсь, що у нас за відсутности раціональної політики відбувається процес формування двох різних націй на одній території. Які будуть наслідки від цього, я боюсь навіть собі уявляти. Не хочеться думати, що у нас можливе таке, як у Північній Ірляндії, де дуже болісно співіснують дві нації", – наголосив публіцист. Разом з тим, він визнав, що в Україні все-таки є певні містки між двома спільнотами. „Подивіться, Україна тримається купи, і на сьогоднішній день немає відчутних прагнень відсепаруватись у тих чи інших реґіонів. Тобто є спільні карта, символи і уявлення історії. Але так як у нас немає правової держави, дуже важко уреґулювати стосунки між двома різними спільнотами", – зауважив М. Рябчук. *(„Газета по-українськи")*

Львівська облрада судитиметься з ВР

ЛЬВІВ. — Львівська облрада збирається звернутися до Вищого адміністраційного суду України з позовом до Верховної Ради про порушення нею Основного закону та закону про реґлямент під час голосування за закон „Про засади державної мовної політики". Відповідне рішення 2 серпня ухвалили на позачерговій сесії Львівської облради 90 депутатів. Обласні обранці вважають, що голосування за мовний закон та підписання його Головою Верховної Ради остаточно зганьбили парляментаризм в Україні. Такі дії влади, на їхню думку, свідчать про брак державницького мислення. *(„5-канал")*

Золотовалютні резерви України

КИЇВ. — Золотовалютні резерви України перевищили 30 млрд. дол. Про це 6 серпня заявив директор Департаменту з управління валютним резервом та здійснення акцій на відкритому ринку Національного банку України Олександер Дубихвіст. „Станом на 1 серпня обсяг золотовалютних резервів становив 30 млрд. 79 млн. дол. в еквіваленті, тобто за місяць резерви зросли на 761 млн. дол. ", – зазначив О. Дубихвіст. Зростання золотовалютних резервів відбулося переважно за рахунок надходження коштів на рахунки уряду України від розміщення п'ятирічних еврооблігацій обсягом 2 млрд. дол. За словами О. Дубихвоста, загальне сальдо інтервенцій за липень становить мінус 1 млрд. 235 млн. дол. у тому числі за рахунок продажу валюти НАК „Нафтогаз України" для виконання розрахунків перед ВАТ „Ґазпром" за поставлений російський газ. Національний банк упродовж липня цього року здійснював на міжбанківському валютному ринку акції як з купівлі, так і з продажу валюти. *(„Укрінформ")*

ЦВК скоротила список „Батьківщини"

КИЇВ. — Центральна виборча комісія (ЦВК) 6 серпня виключила 13 осіб з партійного списку Всеукраїнського об'єднання „Батьківщина". За відповідне рішення проголосували 14 з 14 присутніх на засіданні членів ЦВК. Кандидати не дали згоди на балотування у списку і не подали документів до Центрвиборчкому. Серед них – депутати Павло Костенко, Сергій Міщенко, Герегін Арутюнов, Борис Пудов, Василь Куйбіда, Анатолій Ягоферов, Олег Скляр, В'ячеслав Передерій, Роман Сушко, Володимир Гонський, Сергій Євтушок, Юрій Романюк та Василь Кравченко. Водночас 6 червня ЦВК також розгляне питання про реєстрацію Юрія Костенка та С. Міщенка як кандидатів, що кандидуватимуть в одномандатних округах. Вони будуть кандидувати як самовисуванці. *(„Українська правда")*

Каталог українофобських торгових марок

КИЇВ. — Громадсько-політичне об'єднання „Українська справа" презентувало першу частину „Каталогу українофобських торгових марок". Дослідження включає представлені на внутрішньому споживчому ринку України торгові марки, що прямо або опосередковано належать депутатам Верховної Ради, які голосували 3 липня за дискримінаційний щодо україномовних українців проєкт закону „Про засади державної мовної політики в Україні".

У першу частину дослідження, яку було представлено громадськости 25 липня у Києві під час Всеукраїнського мозкового штурму „Як я можу захистити Україну?", увійшли торгові марки депутатів-„перебіжчиків", котрі були обрані до Верховної Ради за списками різних партій, а нині опинилися у складі фракції Партії Реґіонів та разом з нею голосували за українофобський законопроєкт. До таких торгових марок належать зокрема:

телеканали „М-1" і „М-2" та радіостанції „Русское Радіо Україна", „Хіт Фм", „Кіс Фм", „Радіо Рокс", „Мелодія" – Колі (Миколи) Баграєва; соняшникова олія, майонез, гірчиця, аджика, оцет, томатна паста під торговельними марками „Сонола", „Дивноє" „Деликон"„ і „Кум" Станіслава Березкіна; соняшникова олія під марками „Щедрий дар", „Стожар", „Чумак",„Любонька" Андрія Веревського; автосалони „УкрАВТО" – Таріела Васадзе; горілка та інші алкогольні напої марки „Nemiroff" – Степана Глуся; банківські послуги банку „Київ" – Юрія Полунєєва; курятина під торговою маркою „Гаврилівські курчата" – Євгена Сігала; страхові послуги ВАТ „Харківська Муніципальна Страхова Компанія" – Олександра Фельдмана.

ГО „Українська справа" та брати Капранови закликають українців не користуватися послугами та не купувати товарів у депутатів-українофобів. Наліпки „Бойкотуй!", мають наклеюватись біля реклями таких товарів та послуг. З приводу отримання наліпок та листівок, а також з інформацією про інші торгові марки, що належать політикам-українофобам можна звертатися за електронною адресою ukr.cause@gmail.com. *(Українська Інформаційна Служба)*

„Мовний" закон...

(Закінчення зі стор. 1)

заява про негайну відставку – все це, очевидно, діялося за сценарієм, складеним ним же разом з тим самим „поганим" А. Мартинюком.

Того ж 3 липня, відразу після голосування, Олександер Єфремов, провідник фракції „реґіоналів", сказав без тіні сумніву: „Литвин підпише мовний закон". Як він знав це? З того рядка Конституції України, в якому визначено процедуру проходження законопроєкту у парляменті – що голова „...підписує і невідкладно подає на підпис президентові України"? Але ж „реґіонали" і їхні прихвосні порушили значно важливіші вимоги тієї ж Конституції, бо ні перед схваленням проєкту у першому читанні, ні перед голосуванням 3 липня документ не мав жодного обговорення, і депутатська більшість у своєму затятому антиукраїнстві проіґнорувала всі зміни та поправки – а їх було понад тисячу – до того грубо тенденційного проєкту.

Конституція – і ця влада? Даймо собі спокій. Там панує або україножерство, або ненаситна захланність і гризня за високі крісла, бо кожне з крісел – це доступ до великих грошей і солодкого життя.

В. Литвин давно звик до привладного сибаритства і не міг рискувати. Бо за душею – анічогісінько, ніякої ідеї, ніякої місії. Як і в його Народній партії нема ніякої ідеології. Протягом чотирьох років депутати цієї фракції у переважній більшості випадків голосували разом з „реґіоналами". Саме вони посприяли формуванню більшости в явно антиконституційний спосіб. Властиво, цієї партії вже нема, і вже навіть у виборчому списку „реґіоналів" бачимо декількох чільних литвинівців.

Водночас В. Литвин – як не як, він же академік! – не може не знати, що крім цього всього політиканського шумовиння є ще Україна, громадянське суспільство, є українське національне почуття, і на цьому тлі йому дуже не хочеться виглядати темною плямою. Тим більше – перед близькими парляментськими виборами. Він мучиться, шукає виходу, хитрує сам з собою і... таки підписує ганебний антиукраїнський закон. Бо добре знає, що вислід виборів залежатиме не стільки від волі його земляків-житомирців, скільки від „реґіоналів", в чиїх руках тепер перебуває весь адміністративний ресурс в Україні. „А не підпише – не потрапить до парляменту. Це робиться елементарно: [Ренат] Кузьмін відкриває проти нього справу у зв'язку з появою нових обставин вбивства Георгія Ґонґадзе", – прогнозував напередодні 31 липня київський політолог Віктор Небоженко.

Але така вже хистка натура В. Литвина: усвідомлюючи, що нашкодив Україні і її дальшій долі, він подав підписаний ним папір Президентові разом з власним листом-додатком, в якому просить Віктора Януковича звернути увагу на „неузгодженості і неточності" тексту і на те, що багато пунктів цього „мовного" закону не відповідають Европейській хартії реґіональних мов і мов меншин.

Що ж, бодай за це варто подякувати В. Литвинові: зумів не просто перекласти проблему на плечі Президента, але водночас полегшив для В. Януковича шлях до ветування цього закону.

Більше того – відразу наступного дня, 1 серпня, В. Литвин запропонував депутатам ухвалити вже давніше зареєстрований і дуже добрий законопроєкт „Про порядок застосування мов в Україні". Його узаконення означало б, що „держава сприяє та заохочує використання державної мови в засобах масової інформації, освіті, науці, культурі, інших сферах суспільного життя... Посадовці та службові особи державної влади та органів місцевого самоврядування зобов'язані володіти державною мовою, спілкуватися нею з відвідувачами, а в межах адміністративно-територіяльної одиниці, в якій запроваджено заходи, спрямовані на використання реґіональної мови обласного значення – також і відповідною реґіональною мовою... Громадяни вільні вибирати мову навчання, але вивчення державної мови є обов'язковим". І наостанок – втішна подробиця: заключне положення цього законопроєкту пропонує визнати схвалений 31 липня „Закон про засади державної мовної політики" таким, що втратив чинність.

Ціни не було б В. Литвинові, якби він домігся прийняття цього законопроєкту! І на руку йому грає та обставина, що в Окружному суді Києва вже лежить позов депутата Юрія Одарченка до В. Литвина і А. Мартинюка, оскарження в антиконституційному проштовхуванні „мовного" законну 31 липня.

Але що вчинить Президент В. Янукович тепер? Підпише чи ні? Думки експертів розходяться. З одного боку, підписання не принесе йому ні слави, ні користи, навпаки – збурить Україну, дестабілізує, глибше розділить, а хвилі протестів можуть здійнятися так високо, що державна фортеця „реґіоналів" не встоїть.

Але, з другого боку, невідступно діє московський чинник. Ось міркування директора київського Інституту ґльобальних стратегій Вадима Карасьова: „Мовний закон є умовою зниження ціни на російський газ... Владі потрібні гроші, щоб віддати борги Міжнародному валютному фондові. Потрібні гроші на виборчу кампанію і для того, щоб купувати льояльність виборців. А якщо Президент застосує вето – стає ворогом Кремля. І Кремль зробить усе, щоб Янукович став ворогом для російськомовних українців. А бути ворогом для україномовних – це не так небезпечно, як не отримати знижку на газ. У владі ж не розуміють, що таке мова, національна ідентичність. Для них головне – сама влада, бізнес, гроші. Вони ні перед чим не зупиняться...".

Подібно, що це так. І тоді залишається нагадати, що таке вже траплялося в багатьох країнах. Там теж режими ні перед чим не зупинялися – аж до часу, поки народ не повставав і не зупиняв їх силою гніву.

Й от найсвіжіші вістки: 7 серпня В. Януковича у своїй кримській резиденції „Зоря" прийняв делеґацію від української творчої інтеліґенції, завданням котрої було переконати Президента в доцільності ветування „мовного" закону. Письменник Дмитро Стус, один з учасників цієї зустрічі, 8 серпня повідомив на Радіо „Свобода", що „закон або доопрацюють, і Президент його потім підпише, або підпише зараз, а доопрацюють потім". Того ж дня В. Янукович підписав закон, пообіцявши „доопрацювання". Але як можна „доопрацювати" в основі хибний і в цілому непотрібний закон?

Відбулася Всеукраїнська проща до Зарваниці

Марта Осадца

ЗАРВАНИЦЯ, Тернопільська область. – 14-15 липня у Марійському духовному центрі „Зарваниця" відбулася Всеукраїнська та молодіжна проща, в якій взяли участь за різними даними близько 120 тис. прочан з різних куточків України та з-за кордону, а також почесні гості – Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Святослав Шевчук, Апостольський нунцій в Україні Архиепископ Томас Едвард Галіксон, Архиєпископ Мелхітської Греко-Католицької Церкви зі Святої Землі Еліяс Шакур, Єпископ-ординарій Кишиневської єпархії Республіки Молдова Антон Коша, 15 митрополитів, архиєпикопів, єпископів УГКЦ і Римо-Католицької Церкви та представники влади.

Цьогорічна проща була присвячена 120-ій річниці від дня народження Патріярха Йосифа Сліпого та тематиці Святих Тайн. І оскільки Всеукраїнська та молодіжна прощі були об'єднаними, то природно, що після прибуття до Марійського духовного центру „Зарваниця" Патріярх Святослав, разом з високодостойними гостями помолившись перед чудотворною іконою Матері Божої Зарваницької, зустрівся з молоддю.

Особливо піднесеним моментом вечора був похід зі свічками від парафіяльного храму до скульптурної композиції Зарваницької Матері Божої, де Патріярх Святослав у присутності гостей та владик, разом з усіма паломниками відслужив Молебень до Пресвятої Богородиці. Звертаючись до прочан, він сказав: „Мати Церква руками Богородиці усіх нас огортає, пригортає до свого материнського серця і наповняє нас небесними дарами, підносить нас до того невидимого духовного світу".

Відтак на Співочому полі відбувся концерт з великою духовно-мистецькою програмою.

У неділю, 15 липня, Зарваниця вітала чисельне всеукраїнське паломництво. Святкову Архиєрейську Літургію очолив Патріярх Святослав. У спільній молитві взяли участь Апостольський нунцій в Україні Т. Е. Галіксон, Архиєпископ Е. Шакур, Єпископ-ординарій А. Коша, все присутнє високе духовенство, представники влади, численні гості з Донецька, Криму, Херсону, Миколаєва, Кіровограду, Києва, Луцька, Рівного, Вінниці, Житомира, Закарпаття, Івано-Франківська, Чернівців, Львова, Дрогобича.

Патріярх Святослав привітав усіх високодостойних гостей та прочан які, незважаючи на дощ, молилися на Літургії, уділив архипастирське благословення, подякував організаторам прощі за наполегливу працю, священикам, які з вірними ішли пішки та сповідали під час прощі, представникам влади за допомогу в організації паломництва.

Львів

Учасники Всеукраїнської прощі до Зарваниці. (Фото: Марта Осадца)

Вчителі осуджують переслідування державної мови

„Свобода" продовжує друкувати листи та заяви читачів тижневика з протестами проти переслідування української мови режимом Віктора Януковича.

Ми, учасники 28-го семінару Шкіл українознавства при Українському Конґресовому Комітеті Америки, який зібрав на Союзівці представників 41 школи США, висловлюємо своє глибоке обурення з приводу прийняття антиконституційного законопроєкту „Про засади державної мовної політики".

Українці в Україні, а також усі українці поза її межами, ніколи не погодяться з тим, щоб у їхній власній державі запанувала російська мова. Ми не забороняємо російській меншині розвивати свою мову, говорити нею вдома і між собою. Тим часом росіяни в Україні намагаються змусити українців говорити російською на нашій рідній землі. Але саме вони, росіяни, повинні навчитись української мови, тобто мови держави, в якій живуть. Україна, як культурна, демократична, европейська держава, дозволяє їм усе – школи, збори, товариства. У відповідь вони ведуть загарбницьку політику (...).

Але їм не перемогти нашої історії. Українська мова вижила в усі завойовницькі, варварські часи, вона виживе і тепер. Тому що будь-яка влада є тимчасова, а народ, мова, культура – вічні.

Мирослава Пухняк, Світлана Хмурковська, Оля Михайлюк, Марія Поліщук, Любов Часто, Володимир Думальський, Олександра Савка, Любов Мельник, Оксана Пилипів, Мар'яна Теліщак, Оксана Телепко, Христина Вильмс, Богдан Угрин

Шкільна рада при Українському Конґресовому Комітеті Америки – централя шкіл українознавства в США, прочитала проєкт Закону „Про засади державної мовної політики", котрий 3 липня провладна частина Верховної Ради України ухвалила з відвертим порушенням норм реґляменту та процедури розгляду. Ми не можемо зрозуміти, чому парлямент України, прикриваючись словоблудними і цинічними заявами про захист мов меншин, намагається усунути українську мову як єдину державну, а замість неї хоче нав'язати чужоземний „язик" – російську мову.

Чи у Верховній Раді України сидять вороги українського народу, чи нерозумні люди, які не розуміють, що вони творять, чи цинічні ділки, яким „всьо равно", аби лиш виконати наказ влади?

Президент Віктор Янукович, як ґарант Конституції України, повинен зрозуміти всю небезпеку такого закону. Він неминуче поділить українців, спровокує протести, розруху та громадський спротив, бо такий закон не може задовольнити правдивих і чесних українських громадян.

Президент повинен вжити своє право вета та відкинути цей проєкт.

Шкільна рада при УККА

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

П'ятірка „УДАРу"

КИЇВ. — Партія „УДАР" Віталія Кличка 1 серпня оприлюднила першу п'ятірку у списку кандидатів у народні депутати на виборах у Верховну Раду. Очолює його сам В. Кличко, під другим номером у списку – письменниця Марія Матіос. Третім у списку піде колишній голова політради партії „Наша Україна" Валентин Наливайченко, четвертою буде одна з провідників Податкового майдану Оксана Продан, п'ятим – заступник В. Кличка по партії Віталій Ковальчук. У списку „УДАРу" – також народний депутат Ірина Геращенко, колишній міністер фінансів Віктор Пинзеник та колишній посадник Одеси Едуард Гурвіц. На з'їзді про свою підтримку „УДАРу" заявив зокрема Вілфред Мартенс – президент Европейської народної партії. *(Радіо „Свобода")*

Скарги до Европейського суду

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. — 10,550 скарг українських громадян наразі подано до Европейського суду з прав людини. Про це на прес-конференції у Дніпропетровську 31 липня заявила директор Центру сприяння міжнародного захисту (Страсбурґ, Франція) Оксана Преображенська. Як засвідчує практика, приблизно 80 відс. цих скарг будуть відхилені, оскільки не відповідають критеріям прийняття скарг Европейським судом. 20 відс. – потенційно прийнятні скарги. Як зазначила директор Центру, до Европейського суду людина може звернутись, пройшовши всі етапи української судової системи. 60 відс. скарг українців, як зазначила О. Преображенська, надходять на невиконання рішень національного суду і тривалість досудового розгляду. „Наразі ухвалено понад 800 рішень проти держави України, переважна частина яких була виграна. І це неґативний знак для держави", – зазначила керівник міжнародного центру. За її інформацією, Україна зараз перебуває на четвертому місці (з 47 країн, проти яких можна поскаржитися до міжнародного суду) за кількістю скарг – 7.3 відс. *(Радіо „Свобода")*

Поховали І. Калинець

ЛЬВІВ. — Відома українська письменниця-дисидент, викладач Львівського національного університету ім. Івана Франка Ірина Калинець упокоїлась на полі почесних поховань Личаківського кладовища у Львові. Рідні, друзі та однодумці, сотні жителів міста прийшли провести в останню путь жінку, яка ототожнювалась з непримиренністю до тоталітаризму і безкомпромісністю суджень, яка понад усе любила Україну і добивалась її незалежності. У храмі Святої Трійці, де відспівували І. Калинець, зачитали листа глави Української Греко-Католицької Церкви Святослава Шевчука. На похороні були присутні третій Президент України Віктор Ющенко, народні депутати України Олесь Доній, Володимир В'язівський. Скорботні слова над могилою поетеси виголосили Герой України Юрій Шухевич, депутат першого демократичного скликання львівської міськради Стефанія Шабатура, ректор ЛНУ ім. І. Франка Іван Вакарчук, Віктор Ющенко. *(„Укрінформ")*

Письменник В. Шкляр іде в депутати

КИЇВ. — XIX з'їзд політичної партії „Українська платформа „Собор" 4 серпня затвердив відомого письменника Василя Шкляра кандидатом у народні депутати в одномандатному (мажоритарному) виборчому окрузі ч. 123. Відповідне рішення підтримали всі делеґати з'їзду. За словами голови партії, народного депутата Павла Жебрівського, кандидатура В. Шкляра, який є патріотом і непересічною особистістю, додасть рейтингу і надхнення „Українській платформі „Собор" у передвиборчій боротьбі. „Це людина-боєць. Такі повинні бути у Верховній Раді", – підкреслив П. Жебрівський. (*„Кореспондент"*)

АМЕРИКА І СВІТ

„Curiosity" сів на Марс

ГЮСТОН, Тексас. — Післати на понад 560 млн. кілометрів у космос та ще й м'яко посадити понад тонну „заліза" на таємничий Марс – це не просто. „NASA" повідомило, що спуск марсоходу „Curiosity" („Допитливість") через атмосферу Марса до наперед визначеної мети – великого кратера цієї плянети – виявився вдалим. Це підтвердив сиґнал від „Curiosity". Сів марсохід 6 серпня і негайно передав на Землю перші кадри марсіянської поверхні. Далі на „Допитливість" чекають кілька тижнів тестів перед стартом дворічної місії марсоходу на червоній плянеті. Якщо „Curiosity" буде повністю готовий, то відразу ж розпочне відбір скельних порід та зразків ґрунту для детального дослідження наявности на Марсі умов для хоча б якихось форм життя. Адміністратор „NASA" Чарлз Болден зазначив на прес-конференції відразу ж після вдалого спуску марсоходу, що цей апарат є чи не найскладнішим з колинебудь збудованих для дослідження космосу. Приземлення „Curiosity" на Марс – одна з найскладніших космічних автоматичних операцій за всю історію освоєння Космосу. Лише вага апарату складає приблизно тонну, не кажучи вже про складну систему кабелів для спуску та саму науково-дослідницьку „начинку" марсоходу вартістю у понад 2 млрд. дол. Все це необхідно було вдало посадити прямо в центрі наперед вибраного фахівцями NASA гігантського марсіянського кратера. Президент США Барак Обама привітав керівників проекту „Curiosity" з успіхом і назвав це історичним, „безпрецедентним подвигом технології". Подорож „Curiosity" на Марс тривала майже вісім місяців. *(Радіо „Свобода")*

Британські візи для українців у Варшаві

ВАРШАВА, Польща. — Посольство Великобританії перенесло розгляд документів українців на отримання віз в своє Посольство в Польщі. Таке рішення 8 серпня у Посольстві назвали оптимізацією витрат. „Це обумовлено економічними причинами. В уряді Великобританії є трирічний плян щодо скорочення витрат з держбюджету. Ця зміна є частиною цього пляну", – заявив один з співробітників відомства. Крім того, подання документів від українців на отримання віз в Посольство Великобританії у Польщі не вплине на терміни і посприяє більш ефективному розглядові заяв, оскільки в центрі Посольства, який займається розглядом документів, задіяно більше можливостей і співробітників. Проте Посольство все ж рекомендує українцям подавати документи завчасно. У той же час у відомстві відзначили, що таке рішення стосується не тільки України, і країна за останні три роки перенесла в Посольство у Варшаві розгляд документів на отримання віз, зокрема для громадян Латвії, Литви, Чехії, Молдови, Словаччини, Болгарії та Румунії. *(„Газета по-українськи")*

Ізраїль не впустив чотирьох міністрів

ЄРУСАЛИМ. — Ізраїль 5 серпня відмовився надати дозвіл чотирьом міністрам закордонних справ країн „Руху неприєднання" відвідати Західній берег Йордану, – повідомила з палестинського міста Рамала інформаційна аґенція „AFP". „Рух неприєднання" (Non-Aligned Movement) – Міжнародна організація, що об'єднує 119 держав світу на принципах неучасти у військових бльоках. Аґенція цитує представника палестинської адміністрації, який попросив не називати його прізвища. За його словами, міністри закордонних справ Малайзії, Індонезії, Банґладеш і Куби їхали на переговори високого рівня з палестинським керівництвом, однак, їх не пропустили на Західній берег ізраїльські сили безпеки. Ці чотири країни не мають дипломатичних взаємин з єврейською державою. „AFP" повідомляє, що джерела в уряді Ізраїлю підтвердили інформацію про чотирьох міністрів. *(Бі-Бі-Сі)*

ТОЧКА ЗОРУ

Людство втрачає людяність?

Аскольд Лозинський

Цього року літні Олімпійські ігри відбуваються в Лондоні. Починаючи з церемонії відкриття, ця Олімпіяда була затьмарена деякими обставинами. 40 років тому, на Мюнхенській літній Олімпіяді, 11 ізраїльських спортсменів і тренерів були варварськи вбиті палестинськими бойовиками. Держава Ізраїль просила, щоб ці жертви були удостоєні хвилиною мовчання на церемонії відкриття Олімпіяди-2012. Міжнародний Олімпійський комітет (МОК) відмовився, але провів хвилину мовчання в олімпійському селі, в нечисленній групі.

Незалежно від того, чим керувався МОК, це було негарно, некультурно, політично неправильно. Весь світ був свідком вбивства в Мюнхені. Малолюдне, десь у закутку, вшанування пам'яті жертв того вбивства фактично виглядало як спроба применшити цю трагедію.

Майже 80 років тому, а точніше – у другій половині 1932 року і перших місяцях 1933 року, в результаті політики Кремля, були вбиті голодом мільйони українців. У серпні 1932 році Йосиф Сталін, розчарований результатами колективізації в Україні, звернувся до свого головного ката Лазаря Кагановича з таким листом: „Найважливішим питанням зараз є Україна. Події в Україні викликають зневіру. Це погано щодо партії. Поговорюють, що в двох областях України (здається, це Київська та Дніпропетровська області), близько 50 райкомів партії висловилися проти пляну заготівлі зерна, вважаючи його нереальним... Якщо ми не почнемо виправляти ситуацію в Україні, то можемо втратити Україну ... Ми повинні: ... поставити завдання перетворення України якомога швидше на справжню фортецю СРСР, на справді зразкову республіку ...".

За цим послідував диявольський плян, метою якого було поставити українців на коліна. Голод в Україні та на Кубані в Росії, в значній мірі населеній українцями, ставав масовим. У розпал голоду, 22 січня 1933 року, Й. Сталін своєю директивою заборонив селянам виїжджати з України та Кубані.

Роками українці в усьому світі, а після відновлення державної незалежности – і уряд України, поки не прийшла нинішня влада, прагнули міжнародного визнання Голодомору 1932-1933 років як геноциду українського народу.

Засновник цього терміну в 1940-их роках, єврейський адвокат Рафаель Лемкін не тільки визначив український Голодомор 1932-1933 років як геноцид, але конкретно послався на нього як один з авторів тексту Конвенції ООН про геноцид. Документ ООН спеціяльно розширили визначенням геноциду в „мирний час", так само, як під час війни.

За останнє десятиліття близько 20 країн визнали український Голодомор геноцидом. Ця цифра повинна бути значно вища, одначе Росія веде безсоромні контратаки, за всяку ціну намагаючись применшити значення Голодомору. Багато хто в міжнародному співтоваристві є безпринципними гравцями, готовими поступитися на користь, з їхнього погляду „політичної доцільности".

Така поведінка, звичайно, не є узгодженою щодо українців. Скоріше, це загальна хвороба. Але прикладом може бути також Україна, яка не визнала геноцид вірменів, оскільки від цього її стримали взаємини з Туреччиною. Точно так же Вірменія не визнала антиукраїнський геноцид – через відсутність взаємности.

Ізраїль не визнав український Голодомор і геноцид вірмен, хоча вірменський випадок в даний час обговорюється. Наголошування на Ізраїлі не є вибірковим чи несправедливим. Ізраїль нібито є притулком для євреїв, переслідуваних протягом тисячоліть і стверджує моральний імператив. Крім того, по крайній мірі, щодо українців, Ізраїль не повинен мати міркувань „політичної доцільности". Росія не є другом Ізраїлю. Напрошується думка,

(Закінчення на стор. 10)

28 жовтня – вибори до Верховної Ради України

З Посольства України в США і Генерального консульства України в Нью-Йорку до „Свободи" надійшли роз'яснення щодо жовтневих виборів до Верховної Ради України, виклад яких вміщено нижче.

28 жовтня цього року відбудуться чергові вибори до Верховної Ради України. Відповідно до Закону України „Про Державний реєстр виборців", списки виборців на закордонних виборчих дільницях складаються на основі відомостей Державного реєстру виборців.

Як потрапити до цього реєстру?

Усі, хто перебуває на тимчасовому чи постійному консульському обліку в Посольстві або генеральних консульствах України в США, автоматично внесені до Державного реєстру виборців. До списку виборців включаються дієздатні громадяни України, яким виповнилося або на день голосування виповниться 18 років та які відносяться за виборчою адресою до відповідної виборчої дільниці згідно з відомостями реєстру. Виборець може бути включений до списку виборців тільки на одній виборчій дільниці.

Ті, хто не перебуває на тимчасовому чи постійному консульському обліку, повинні надіслати до Посольства чи генеральних консульств України в Нью-Йорку, Сан-Франциско або Чикаґо (за місцем проживання) відповідну заяву щодо включення до реєстру, зміни персональних даних або зміни виборчої адреси.

Відповідну інформацію, включаючи форми заяв, розміщено на веб-сайті Міністерства закордонних справ України у розділі „Консульські питання. Голосування громадян України за кордоном" за адресою: www.mfa.gov.ua/mfa/ua/37689.htm та на офіційному веб-сайті Генерального консульства України в Нью-Йорку – www.ukrconsul.org.

До заяв додаються копії документів, що посвідчують особу та підтверджують громадянство (пашпорт), а також зміну персональних даних або виборчої адреси виборця.

Заява має бути подана не пізніше, ніж за п'ять днів до голосування. У день голосування заяви про включення до списку виборців розглядатися не будуть.

Проголосувати можна буде лише при пред'явленні пашпорта громадянина України для виїзду за кордон або дипломатичного чи службового пашпорта.

У разі виникнення додаткових запитань можна звертатися до Посольства України у Вашінґтоні на електронну адресу: kostenko@ukremb.com або за телефоном: (202) 349-3379 (з 2-ої до 6-ої год. по полудні).

На базі Генерального консульства України в Нью-Йорку (240 East 49th Street, New York, NY 10017) утворено закордонну виборчу дільницю ч. 900090, межі якої охоплюють штати Нью-Йорк, Нью-Джерзі, Конектикат, Масачусетс, Пенсильванія, Мейн, Нью-Гемпшир, Род-Айленд, Вермонт.

Запитання щодо організації та проведення виборів на закордонних виборчих дільницях можна надіслати до Центральної виборчої комісії України через Посольство України в США електронною поштою: kostenko@ukremb.com.

Отримані відповіді Посольство оприлюднить на своєму веб-сайті, а також розішле для публікації в україномовних засобах масової інформації Америки.

Україна успішно...

(Закінчення зі стор. 1)

але медалі дають лише трьом найкращим. При цьому і в організації Олімпіяди, і в суддівстві були прикрі для України недоречності. Почалося з віднесення до Росії українських місць народження спортовців, які виступають за Російську Федерацію, далі були випадки позбавлення нагород через помилки суддів. Прикметно, що й у командах колишніх республік успішно виступали спортовці українського походження – боксер Іван Дичко з Казахстану, в російській команді – Микола Давиденко з Сєвєродонецька, а також Христина Савицька, Катерина Гніденко, Антоніна Кривошапка, Олена Іващенко, ряд інших.

Нижче вміщено хроніку подій від 1 до 8 серпня.

Хроніка подій

■ **1 серпня.** Чемпіонка Олімпіяди в Пекіні у фінальних змаганнях з фехтування шаблею Ольга Харлан програла росіянці Софії Великій, а у боротьбі за бронзову нагороду здолала дворазову чемпіонку ігор американку Маріел Заґуніс з рахунком 15:10. Це була вже четверта бронзова нагорода у доробку української команди.

■ **2 серпня.** В командному спринті на велотреку в кваліфікації українки Любов Шуліка й Олена Цьось перемогли команду Колюмбії і вийшли до другого кола змагань. У наступному заїзді українки перемогли команду Великобританії і до фіналу вийшли з четвертим показником. У двобої за бронзову нагороду вони поступилися австралійкам.

■ **2 серпня.** Український боксер Євген Хітров став жертвою суддів на Олімпіяді. Виступаючи дуже активно і з явною перевагою в категорії до 75 кілограмів, Є. Хітров, на думку суддів, програв британському боксерові Ентоні Огогові, котрого він відправив у два нокдавни. Делеґація Національної олімпійської збірної України подала офіційний протест, але Міжнародна асоціяція любительського боксу відмовила Україні у прийнятті протесту.

■ **3 серпня.** Наймолодша учасниця турніру з джудо 21-річна Ірина Кіндзерська у боротьбі за бронзу поступилася семиразовій призерці чемпіонатів світу Каріні Браєнт з Великобританії. І. Кіндзерська посіла п'яте місце, що є найкращим результатом українських джудоїстів на Олімпійських іграх.

■ **4 серпня.** На олімпійських змаганнях з легкої атлетики – спортивне ходіння на 20 кілометрів чоловіків – Україна, як одна з небагатьох країн, отримала право бути представленою трьома спортовцями. Ними стали Назар Коваленко, Руслан Дмитренко, Іван Лосєв, які посіли відповідно 27-ме, 30-те та 47-ме місця.

■ **5 серпня.** У дводенних змаганнях багатоборок Україна очікувала у бігу на 800 метрів, де вирішувалась доля олімпійських нагород, за які боролась Людмила Йосипенко. Вона посіла четверте місце, але через декілька хвилин ситуація змінилася. Представниця Німеччини Лілі Шварцкопф, яка мала кращий вислід, була дискваліфікована. Л. Йосипенко стала третьою. Проте судді задовольнили протест німецької сторони і повернули Л. Шварцкопф на друге місце. Золото виборола Джесіка Еніс з Великобританії, бронзу дістала росіянка Тетяна Чернова. Українська сторона теж подала протест до апеляційного журі, який був відхилений.

■ **5 серпня.** У фіналі вправ на спортивному коні український гімнаст Віталій Наконечний посів шосту сходинку. Він підтвердив своє місце в провідній шістці найкращих гімнастів плянети в цій дисципліні. Олімпійським чемпіоном став угорець Крістіян Беркі, срібні бронзова нагороди дісталися британцям.

■ **5 серпня.** Чемпіонка світу і Европи у потрійному стрибку Ольга Саладуха здобула бронзову медалю, стрибнувши на 4 метри 79 сантиметрів. На четверту сходинку піднялась українка Ганна Князева. Золото у Ольги Рипакової з Казахстану.

■ **6 серпня.** За крок від медалі зупинився український металькик молота Олексій Сокирський, показавши результат 78 метрів 25 сантиметрів. 46 сантиметрів відділили його від третього місця.

■ **6 серпня.** Гімнаст Ігор Радивілов приніс збірній Україні шосту бронзову медалю в стрибках – восьму в скарбничці України за загальною кількістю і першою, здобутою чоловіком. Олімпійським чемпіоном став Хан Сеок Ян з Південної Кореї, срібло – у росіянина Дениса Аблязіна.

Бронзовий медаліст з гімнастики Ігор Радивілов.

Бронзова медалістка у потрійному стрибку Ольга Саладуха.

Золотий медаліст з важкої атлетики Олексій Торохтій. (Фото: НОК України)

■ **6 серпня.** Важкоатлет Олексій Торохтій у ваговій категорії до 105 кілограмів зумів обійти іранця Навабу Назіршелалу всього на 1 кілограм. За сумою двоборства він підняв 412 кілограмів (185+227) і приніс збірній третю золоту нагороду. Бронза у поляка Бартоломея Бонка. Це друга медаля, яку здобули важкоатлети на XXX Олімпіяді.

■ **7 серпня.** Українська байдарочниця Інна Осипенко-Радомська вийшла до фінального заїзду на 500-метрівці. У півфіналі вона була другою, поступившись Бріджіт Хартлі з Південно-Африканської Республіки вже перед фінішем.

■ **8 серпня.** Український боксер Тарас Шелестюк, який виступає у вазі до 69 кілограмів, виграв чвертьфінальний бій проти суперника з Франції. Його півфінальний бій проти англійця Фреді Еванса відбудеться 10 серпня. У другому півфіналі того дня зустрінуться росіянин Андрій Замковой та казах Серик Сапієв. Участь у півфіналі означає, що менше бронзової медалі Т. Шелестюк вже не отримає. Раніше до олімпійських півфіналів у своїх вагових категоріях вийшли боксери Олександр Усик і Василь Ломаченко.

АМЕРИКА І СВІТ

Влада проти самореалізації жінок

НЮ-ЙОРК. — Світова федерація українських жіночих організацій 3 серпня подала протест в ООН, звертаючи міжнародну увагу на проблеми порушення прав жінок в Україні. „Влада в Україні створює некомфортну атмосферу для самореалізації жінок". На думку активістів організації, ув'язнення Юлії Тимошенко є не лише спробою української влади знищити політичного опонента, але й яскравим проявом сексизму в українському суспільстві. Детальніше про цю проблему розповіла „Голосу Америки" представниця Світової федерації жіночих організацій при відділі інформації ООН Ірена Яросевич. *(„Голос Америки")*

Прем'єр-міністер Сирії з опозицією

ДАМАСК, Сирія. — Через два місяці після призначення на посаду прем'єр-міністра Сирії Ріяд Гіджаб перейшов на бік опозиції, тобто приєднався до руху опору режиму Президента Башара аль-Асада. У заяві, прочитаній в його імені 6 серпня диктором телекомпанії „Аль-Джазіра", Р. Гіджаб зазначив, що залишає „смертоносний і терористичний режим", і що він і його родина перебувають у безпечному місці. Згідно з повідомленням, вони втекли до Йорданії. Проте державне телебачення Сирії повідомило про звільнення Р. Гіджаба і призначення на посаду прем'єр-міністра його заступника Омара Ґалаванджі. *(„Голос Америки")*

М. Мурсі – Президент Єгипту

КАЇР, Єгипет. — Виборча комісія Єгипту 8 серпня оголосила офіційні висліди президентських виборів, згідно з якими найбільшу кількість голосів отримав провідник ісламістського руху „Брати-мусульмани" Мохамеда Мурсі. Його суперником у другій турі виборів був Ахмед Шафік – колишній прем'єр-міністер країни часів Президента Госні Мубарака. За даними єгипетського виборчого комітету, 60-річний М. Мурсі отримав 51.7 відс. голосів, а за А. Шафіка проголосували 48.3 відс. виборців. Оголошення про висліди виборів передали на площі Таґрір у Каїрі тисячам демонстрантів. Звістку про перемогу М. Мурсі зустріли вигуками тріюмфу. 60-річний політик М. Мурсі здобув освіту інженера в США. Він також був незалежним депутатом парляменту Єгипту з 2000 до 2005 року. Після падіння режиму Г. Мубарака в січні 2011 року М. Мурсі був обраний провідником Партії свободи і справедливости, створеної рухом „Брати-мусульмани". М. Мурсі був резервним кандидатом „Братів-мусульман" на президентських виборах і взяв участь у кампанії після того, як від перегонів був відсторонений Хайрат Шатер. Під час виборчої кампанії М. Мурсі обіцяв бути президентом усіх мусульман, сприяти встановленню єдности в єгипетському суспільстві і підвищенню добробуту єгиптян. *(Бі-Бі-Сі)*

Помер письменник Ґор Відал

ГОЛІВУД-ГІЛС, Каліфорнія. — На 87-му році 1 серпня пішов з життя клясик американської літератури Ґор Відал. Він був не тільки знаменитим письменником, а й суспільним діячем. Ґ. Відал став популярним завдяки сатиричним романам про політичну систему США. Письменник називав США „поліцейською державою" та вважав, що невдовзі країна перетвориться на військову диктатуру. Один з найвідоміших творів Ґ. Відала - „Майра Брекінридж". Усього він написав 25 романів та десятки есеїв, в яких висловлювався на теми політики, релігії, літератури та сексу. Ґ. Відал активно займався політикою та мав ліві погляди. Він кандидував до Палати Представників США від демократів. *(„5-канал")*

Православ'я стало сферою боротьби

28 липня православні християни і греко-католики України вшанували пам'ять рівноапостольного князя Київського Володимира, одного із засновників і покровителів української державності. З цієї нагоди 26 липня до Києва прибув з триденною візитою Московський Патріярх Кирило (Гундяєв), який 27 липня провів святковий Молебень, після чого негайно полетів до Криму на зустріч з Президентом України Віктором Януковичем.

Знову політичні проблеми виявилися важливішими за церковні. Московський Патріярх стривожений тенденціями, які посилилися у православному світі України, яка має не визнану вселенським православ'ям Українську Православну Церкву (УПЦ) Київського патріярхату, визнану, але не помісну УПЦ Московського патріярхату та реґіональну і маловпливову Українську Автокефальну Православну Церкву. Громадяни України найбільше підтримують УПЦ КП, але при цьому храмів і парафій більше в УПЦ МП. При цьому Митрополит УПЦ МП Володимир (Сабодан) виступив за налагодження діялогу з братами по українському православ'ю. Мужня та принципова заява Київського Митрополита Володимира суперечила позиції Патріярха Кирила, який активно насаджує в Україні ідеологію „Русского міра".

Москва розпочала кампанію з дискредитації Митрополита Володимира. Провідниками її стали митрополити Одеський – Агафангел (Савін) і Донецький – Іларіон (Шукало). Це мало не призвело до зміщення Митрополита Володимира з його посади. Підступний задум не вдався. Тепер все залежатиме від того, чи зможе утвердитись лінія, яку проводить Митрополит Володимир з своїми послідовниками. Весь розвиток релігійного життя в Україні за 20 років довів, що з часом, попри протидію зовнішніх чинників, об'єднавчі тенденції лише посилюватимуться. І це тривожить Кирила (Гундяєва).

Кожна його візита в Україну все більше розколює православну спільноту за чинниками цілком позацерковними. Усе виразнішими стають їхній політичний зміст і підпорядкування меті відновлення Російської імперії. Найбільш радіють цим візитам представники промосковських рухів, які зустрічають московського гостя з гаслами, на яких визнають себе „малоросами".

Патріярх Кирило несе в Україну образ потужної релігійної організації, що входить до верхівки криміналізованої буржуазно-чиновницької єрархії. Ненависть до опонентів, культ багатства й сили, зневага до історичної спадщини України – ці тенденції щодалі більше посилюються в спільноті, очолюваній Патріярхом Кирилом. Ця постать цілком відповідає світоглядові В. Януковича і його оточенню. Тому не день св. Володимира, а рада з В. Януковичем була справжньою метою нової появи Кирила (Гундяєва) в Україні.

Патріярх Кирило 28 липня сказав у промові в Києво-Печерській лаврі: „Ми святкуємо сьогодні 20-річчя Харківського собору, який, подолавши велику спокусу й звабу, породжені людською гріховністю, зберіг Українську Православну Церкву в спілкуванні з Вселенським Православ'ям". Отже, схвалив поділ українського православ'я.

Патріярх Філарет у своєму слові в день св. Володимира сказав: „Святий княже Володимире, прийди і подивись на твій знедолений народ і на засновану тобою Церкву, яка нині розділена, і твоїми молитвами перед Престолом Божим допоможи нам. Боже, нам єдність подай!".

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"		
Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Як треба битись за Вітчизну

Ігор Федик
(Замість рецензії)

„1920. Битва Варшавська". Так називається кінофільм відомого польського режисера Єжи Гофмана, в якому віддзеркалені реальні події радянсько-польської війни 1920 року і наступу Червоної армії на Замостя та Варшаву влітку того ж року. Багато подій фільму стосуються нашої національної історії, тому дивує те, що ні українські кінотеатри, ні телекомпанії не вважали за потрібне ознайомити з цим фільмом наше суспільство – на відміну від вульгарних своїм історичним фальшем російських кінострічок „Август Восьмого", „Мы из будущєго" чи серіялу про сталінську каральну службу „СМЕРШ". Залишається купити фільм в записові й дивитися приватним чином.

Однак, спочатку повернімося до історичного тла описаних у фільмі подій.

Після укладення Варшавського договору між Польщею та Українською Народною Республікою союзні польсько-українські війська рушили на Україну і вже 8 травня 1920 року визволили від комуністів Київ. Але більшовики, перекинувши на радянсько-польський фронт 1-шу кінну армію Семена Будьонного та інші додаткові сили, почали тіснити союзників на захід. Метою росіян було не тільки „приборкати панську Польщу", але на багнетах Червоної армії принести світову революцію в Німеччину, Францію та інші країни Европи. Відомий командарм і перший маршал Михайло Тухачевський підкреслив, що „на заході вирішується доля загальної революції, через труп Польщі дорога веде до світової пожежі".

Полум'я світової революції довелося гасити двом українським арміям: вперше – коли Українська Галицька Армія не допустила прориву більшовиків через Україну у комуністичну Угорщину, і вдруге – коли Армія Української Народної Республіки стала на шляху більшовицької навали під Замостям і своїм героїзмом зірвала пляни Володимира Леніна.

У фільмі – ні слова про Галичину чи УГА, хоч досить об'єктивну оцінку дано діям армії УНР.

На Замостя, як і на Варшаву та Львів, наступали відбірні більшовицькі сили, зокрема Західній, Південно-Західній та Північний фронти, а в їх складі: 1-ша Кінна армія Будьонного, 25-та Чапаєвська дивізія, Башкирська кавалерійська дивізія, дивізії Григорія Котовського та Олександра Пархоменка.

Під кінець серпня 6-та українська дивізія утримувала фронт на лінії Красностав-Грубешів-Замостя. Вперто оборонялися Варшава і Львів. Українські частини разом з польськими підрозділами у жорстоких боях під Замостям зірвали наступ армії С. Будьонного на Варшаву. Бої були дуже криваві. Від 28 серпня 1920 року штурмові атаки спішених будьонівців тривали як вдень, так і вночі. Три дні 6-та українська дивізія Марка Безручка стримувала атаки і вистояла.

В цей час вся Польща, на заклик Ю. Пілсудського, піднялася на захист вітчизни. Не було тут, як в Україні, червоних, білих, католиків, протестантів, соціялістів. В той смертельний для поляків час там усі були патріотами! І в фільмі це чітко показано. Висока національна свідомість поляків, єдність політичних сил, постійний вплив Католицької Церкви – врятували молоду польську державу. Символічним у фільмі є момент, коли у безвихідній ситуації, в часі контрнаступу, першим піднімається з хрестом у руці ксьондз, який тут же гине. Побачивши подвиг ксьондза і незважаючи на ураганний вогонь більшовиків та великі втрати, поляки кинулися в рішучу атаку на ворога. Так почався порятунок Польщі від більшовицького потопу.

Історики знають, що на захист юної польської держави рушили єдиним строєм поміщик і селянин, робітник і фабрикант, журналіст і навіть злодій! У фільмі це гарно показано. Зрозуміло, що поляки мають право пишатися своєю єдністю у загрозливий для країни час. І це мало бути повчальним прикладом і для українців часів УНР, і для наших сучасників.

Чи мали ми, українці, такий масовий героїзм у 1918-1920-их роках? Ні, на жаль. Усім відомо про ліві погляди Володимира Винниченка, Михайла Грушевського та інших владоможців УНР, що не дозволили їм належно будувати державу. Де була національна свідомість в українського обивателя в часі більшовицької аґресії? Під Крутами розаґітовані українські вояки пиячили у вагонах, а неподалік вмирали юнаки від куль і багнетів п'яних російських матросів.

В 1917 році Україна могла виставити мільйонну армію з українізованих частин фронтовиків і взяти верх над всіма ворогами: червоними, білими, своїми денаціоналізованими елементами. Але цього не сталося, бо в уряді ми мали соціялісти В. Винниченка, який заявив, що Україні армія не потрібна, а лише народна міліція.

Фільм „1920. Битва за Варшаву", як і слід було очікувати, викликав обурення з боку прорадянських і проросійських сил в Росії та й в Україні, а тому чекати його показу в Україні, очевидно, не доведеться.

Фільм Є. Гофмана не викликає жодних зауважень істориків стосовно об'єктивности. Аґресивна, варварська поведінка червоних вояків у фільмі не перебільшена. Так було. І не тільки в часі більшовицької інвазії на польську столицю, але і в часі придушення повстання Тадеуша Костюшка у 1794 році шаленим Олександром Суворовим, за вказівкою якого у передмісті Варшави російська салдатня вирізала 20 тис. чоловіків, жінок і дітей без будь-якого сум'яття совісти.

Мільйони поляків переглянули фільм „1920. Битва за Варшаву", відчувши гордість за звитягу своїх дідів і батьків.

Українцям же тим часом пропонуються антиукраїнські, антиісторичні фільми російського виготовлення.

Ігор Федик – Заслужений вчитель України, дослідник національно-визвольної боротьби українського народу, мешкає у Львові.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Говоріть рідною мовою

Депутати Запорізької міської ради на сесії 25 липня ухвалили звернення до Президента Україна Віктора Януковича про підписання закону щодо мовної політики. Міська рада вважає цей закон дієвим правовим механізмом розв'язання мовних проблем на національному та реґіональному рівнях.

На наш погляд, українців, росіян, євреїв та узбеків навмисно зіштовхують для того, щоб далі грабувати народне, напрацьоване батьками добро. Усіх знищують фізично, незалежно від національности, адже з 50 млн. населення, залишилося 45 млн.

Просвітяни вважають, що будь-які рішення на підтримку антиукраїнської правлячої групи щодо впровадження в Україні мови сусідньої держави можуть приймати лише вороги. Такі рішення не личать порядним людям. Кожен з депутатів-українофобів буде покараний українською революцією, яка вже набирає сили, щоб змести на узбіччя увесь ганебний і трухлявий непотріб.

Ми закликаємо українців усвідомити історичний факт зміни державности на території України: вона перестала бути російською з відповідною державною мовою. Вона стала українською з українською державною мовою.

Звертаємося до кожного українця з закликом продемонструвати свою підтримку Українській державі й переходити на спілкування українською, а не російською мовою.

Перестаньте боятися своєї мови, мови свого народу, свого роду. Говоріть рідною мовою – мовою ваших дідів і прадідів. Не вмієте – учіться. Навчайте й інших.

Олег Ткаченко,
голова Товариства „Просвіта",
Запоріжжя

Церква може об'єднати народ

Соціологи стверджують, що найбільшу довіру народ має до Церкви. Тільки Церква може об'єднати народ і врятувати його. Та, на превеликий жаль, нічого для цього не робиться, окрім поодиноких заяв і виступів деяких служителів.

Чому Рим не надає офіційного канонічного титулу Патріярха предстоятелеві Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ), який міг би за повноваженнями і відповідними функціями більше зробити для народу? Але Ватикан не надає офіційного статусу автокефалії для УГКЦ, бо це означало б, що Католицька Церква свідомо і добровільно відпускає і відділяє від свого лона певну частину канонічної території.

Є на світі маленька Грузія, народ якої за вірою – православний. І є у них один Патріярх, голос якого, без сумніву, важливіший за голос їхнього президента. У них Церква і народ – єдині. На заклик Патріярха і голос Церкви (тобто її служителів) завжди відповідно і швидко реаґують всі владні структури держави. І визнає цю Церкву, канонічність її Патріярха Святий Престол у Римі. Отже, служіння цієї Церкви є благодатним і спасенним!

Українську націю, народ і державу може врятувати тільки Київський патріярхат. Потрібне виконання лише однієї умови, як офіційно заявив Константинопольський патріярх Варфоломій, об'єднатися православним Церквам. Факт об'єднання був би відразу підтверджений канонічним визнанням Вселенського патріярха. І тоді ця об'єднана Церква об'єднала б схід і захід, північ і південь в одну найпотужнішу силу в державі, яка безперешкодно зробила б все для порятунку України.

Валентин Ясеневий,
Івано-Франківськ

Керівники байдужі до мови народу

Нещодавно мій рідний Новомиргород відзначав день міста. Свято видалося барвистим і різноманітним. Чимало учасників зібрав фестиваль борщу, що тривав у міському парку. Після цього я потрапила на урочисте прийняття. За багатим столом зібралися керівники области і району, генеральний директор виробничо-комерційної фірми „Велти" Андрій Бродський з супроводом, депутат обласної ради Віталій Грушевський, кілька гостей. Я ніби потрапила на іншу плянету – за столом усі, за винятком міського голови Якова Немировського, говорили російською мовою. А А. Бродський ще й жартував з цього приводу.

Контраст став занадто різким. Чи ці пани не чули відомого виразу, що чужою для народу мовою розмовляють лакеї та окупанти? Чому вони такі байдужі до мови – душі народу? Не на часі? А закон реґіоналів на часі?

Ніхто не вимагає від них особливих зусиль – нехай живуть тільки в українському духовному просторі, якщо волею долі чи випадку чимось серед цього народу керують. Вони не розуміють, що повальна русифікація – наслідок столітньої імперської політики – тяжка хвороба, яка несе з собою моральну та психічну деґрадацію і яку необхідно довго і наполегливо лікувати, а не роздрупувати виразки до крови перед кожними виборами? А замість цього вони тицяють народові на гривню дешевші яйця чи цукор і кричать про надбавки до пенсій та соціяльні виплати для нещасних людей. Аби лиш проголосували, аби лиш на плечах обдурених виборців вчергове утриматися при владі.

Так, ці керівники – недурні, працьовиті, беручкі, за формальною ознакою – еліта нації. Та вони без душі цієї нації, тієї найголовнішої серцевини, що надає сенсу будь-якій добрій справі.

Світлана Орел,
Кіровоград

Незабутня подорож до Люрду та Єрусалиму

6-19 травня 11 парафіян з Дітройту, яких супроводжував о. Маріо Дацишин, мали дуже цікаву поїздку по святих місцях. Я була однією з них. У Торонто ми приєдналися до групи з різних місць Канади та США. Всього нас в групі було 33 особи. Керував нами о. Евтимій Волинський з Канади.

Група була цікава і дружна, ніби ми знали одне одного до нашої зустрічі вже багато років. Всі були ніби одне ціле. Першим місцем був Люрд. Ми відвідали всі церкви та святині, збудовані на честь появи Матері Божої, брали участь в процесіях, де в молитвах звучало і наше, українське „Богородице", заходили у священну воду, щоб очиститись і оздоровитись. Відвідали місце, де проживала св. Бернадета.

В Єрусалимі, дякуючи нашому невтомному керівникові о. Євтимієві, ми побували в усіх можливих і місцях, в Божих храмах, де наші отці знаходили для нас місце відправи Служби Божої.

В Люрді я написала поезію, у якій є такі рядки:

Це чудо сталося давно,
не просто в світ ввійшло воно:
його побачила дитина,
маленька дівчинка невинна,
мов чиста крапля непролита,
проста біднячка Бернадета.
І людям донесла правдиво
Благую вість про світле диво.

Віра Крива,
Дітройт

Прочани з Дітройту в Люрді.

Видано два томи праць о. С. Ярмуся

У Києві Національна Академія Наук України видала два томи наукових праць о. Степана Ярмуся. Ці його праці були опубліковані раніше в різних книгах та виданнях України. Досі в Україні видано вже вісім книг отця-науковця пасторологічного, культурологічного, історичного та філософського змісту.

Найбільш популярною в Україні стала його студія „Пасторальна антропологія", покладена в основу його докторської дисертації. Вона друкувалася в цілій низці наукових публікацій в Україні.

Досі о. С. Ярмусь 13 разів відвідав Україну з доповідями і викладами для студентів духовних академій, семінарій та різних університетів. Він є почесним професором філософії Волинського державного університету, Київської Духовної академії. Патріярх Київський і всієї Русі-України Філарет нагородив його Орденом св. Володимира.

Володимир Рожко,
Луцьк

Шукаю інформацію про українців у битві під Монте-Касіно

Темою моїх наукових досліджень є участь українців у битві під Монте-Касіно в складі армії генерала Владислава Андерса в роки Другої світової війни. Тема є особисто близькою для мене, адже мій прадід Андрій Лайко був учасником цієї битви в складі польської добровольчої армії. На жаль, сьогодні тема участи українців у битві під Монте-Касіно є не досить дослідженою.

В електронному архіві „The Ukrainian Weekly" від 16 березня 1986 року я натрапив на дуже цікаву статтю „A progress report: Ukrainian students committee on Monte Cassino cemetery", у якій розповідалося про діяльність Українського студентського комітету Монте Касіно" (Ukrainian Students Monte Cassino Commitee) в пошуках загиблих українців в цій битві, та усіх українців – учасників армії генерала В. Андерса. Ця інформація була для мене дуже цінною. Водночас я віднайшов інформацію про діячів цього комітету Петра Матяшека (Petro Matiaszek), Лідію Чорну (Lidia Czorny) та Петра Ґоя (Petro Goy).

Прошу допомогти мені в пошуках інформації про діяльність Українського студентського комітету Монте Касіно та українців – учасників битви під Монте Касіно. Моя електронна пошта: ur5kdx@mail.ru.

Тарас Пилипович,
вчитель історії, здобувач наукового ступеня Рівненського державного гуманітарного університету, Рівне

НАУКА

Історіографія українського націоналістичного руху потребує точности

Оксана Минайленко,
Сергій Рябенко

У 1999 році в науковому часописі Українського дослідницького інституту Гарвардського університету „Гарвардські українські студії" („Harvard Ukrainian Stydies") було опубліковано статтю Карела Беркгофа та Марка Царинника „The Organization of Ukrainian Nationalists and Its Attitude toward Germans and Jews: Iaroslav Stets'ko's 1941 Zhyttiepys". Предметом дослідження авторів зазначеної статті переважно став документ, відомий під назвою „Життєпис Ярослава Стецька", автентичність якого наразі ставиться під сумнів рядом українських істориків.

Крім цього, у статті автори посилаються на документ, який сам по собі також є досить неоднозначним та суперечливим, проте, тим не менше, сприймається К. Беркгофом та М. Царинником як автентичний і покладається ними в основу деяких висновків. Мова йде про протокол від 18 липня 1941 року, який названо дослідниками у статті „протоколом засідання Ради сеньйорів". Характеризуючи зазначений документ, К. Беркгоф та М. Царинник відзначають: „Рада Сеньйорів, яку було утворено у Львові 6 липня 1941 року для консультування адміністрації Стецька, обговорювала питання євреїв та інших „меншин" в Україні на засіданні 18 липня. Олекса Гай-Головко, письменник, який приєднався до підпілля ОУН (б) після переїзду з східньої на західню Україну під час радянської окупації, сказав, що „євреї дуже нахабні. З ними треба поводитися дуже жорстко... Ми повинні винищити їх. На (східній) Україні шлюби з єврейськими жінками мають місце переважно у містах. Єврейські жінки беруть шлюб з українцями з метою отримання комфортного життя. Коли українці розорюються, вони розривають його... Мені дуже подобається німецька точка зору".

У цьому фраґменті дослідники припустилися кількох фактологічних помилок.

По-перше, Рада Сеньйорів, яка, за їх твердженням, начебто була утворена „для консультування адміністрації Стецька", насправді організувалася задля вирішення зовсім інших проблем. Вона була „вибрана, як волевиявлення суспільства, щоб його спрямовувати до єдности та підтримувати контакти з німецькою військовою та цивільною владою для досягнення та усвідомлення національного ідеалу".

По-друге, український історик Тарас Гунчак відзначає, що жодного засідання Ради Сеньйорів 18 липня 1941 року не було. Натомість такі засідання мали місце 17 та 19 липня 1941 року.

По-третє, до складу Ради Сеньйорів входили Кость Левицький, Йосиф Сліпий, о. Гавриїл Костельник, о. Юліян Дзерович, Юліян Федусевич, Іван Филипович, Роман Заяківський, Лука Турчин, Ярослав Біленький, Олександер Бариляк, Ярослав Стефанович, Володимир Радзикевич, Степан Дмоховський, а з 9 липня до них приєдналися також Борис Козубський, Сергій Луцький, Михайло Кравців, почесним головою обрано Митрополита Андрея Шептицького. Зазначені у цьому так званому „протоколі" О. Гай-Головко та Степан Ленкавський, як і інші особи, ніколи не були членами Ради Сеньйорів, а отже, абсолютно незрозуміло, на якій підставі вони могли взагалі брати участь у її „засіданні 18 липня".

Крім того, О. Гай-Головко, який, за твердженням К. Беркгофа та М. Царинника, начебто висловлювався на цьому засіданні стосовно єврейського питання, не міг навіть фізично взяти участь у „засіданні 18 липня", оскільки у ці дні узагалі знаходився поза межами Львова. У своїх спогадах він писав:

„У першій половині липня я з кількома підпільниками пробився до Житомира. Житомир ще димів, але там уже діяли українські бойовики. Вони під носом німців розповідали українським робітникам і селянам про німецькі загарбницькі цілі в Україні. Ґестапівці влаштували за ними справжні лови, їм допомагали замасковані московські аґенти, які пролізли в німецькі цивільні й військові уряди. Ми дісталися з Хвастова".

Факт перебування О. Гая-Головка у складі Київської похідної групи ОУН (б), яка мала завдання рухатися у напрямку Києва з метою координації підпільної діяльности на території Правобережної України, підтверджується й іншими джерелами. Зокрема один з керівників цієї похідної групи Василь Кук згадував:

„Подібно як Львівська, так і Київська група мала завдання зорганізувати проголошення відновлення Української держави у Києві. Доки столиця України була окупована Росією, ролю державного уряду виконувало Українське Державне правління (УДП) у Львові. З визволенням Києва тут мало відбутися повторне урочисте проголошення відновлення Української держави й створено центральне УДП. У цій групі були такі видатні особистості визвольного руху, як Я. Старух, Д. Мирон, Д. Маївський, Ю. Стефаник, О. Гай-Головко, Й. Позичанюк, Пантелеймон Сак, Іван Чінченко та ін. Коли Група перебувала у м. Василькові, до неї приєдналася ще група інтелектуалістів Івана Мітрінги (Борис Левицький, Турчманович, Роман Паладійчук, В. Ревак та ін. – близько 15 осіб)".

Далі В. Кук стверджував, що виїхав зі Львова на схід 8 липня 1941 року.

Інший очевидець, Остап Тарнавський, описуючи у своїх спогадах перші дні німецької окупації Львова, також засвідчував, що О. Гай-Головко був членом відповідної похідної групи: „В такій перехідній ситуації наш Літературний клюб не міг себе ширше проявити. Наступне зібрання членів було ділове, воно було присвячене обговоренню справи ув'язнених наших письменників, які вийшли із похідними групами на схід і були заарештовані у Києві та перевезені до в'язниці по вулиці Лонцького у Львові. Було постановлено виготовити петиції до Ґестапо та здобути під ці петиції підписи найбільш знаних українських діячів в місті. Стало відомо, що у в'язниці на Лонцького опинились чотири особи, в обороні яких клюб постановив заступитись, а саме: Юрій Стефаник, Йосип Позичанюк, Олекса Гай-Головко та Іван Чінченко".

Таким чином, у період, коли, за твердженням К. Беркгофа та М. Царинника, на „засіданні Ради Сеньйорів" начебто обговорювалося єврейське питання, О. Гай-Головко знаходився у районі Житомира, куди прибув ще у першій половині місяця (тобто, до 15 липня), а тому ніяк не міг бути присутнім на подібному засіданні, а отже, й не міг висловлювати на ньому будь-які думки стосовно євреїв чи інших національних меншин в Україні.

Цілком проіґнорувавши вищенаведені обставини та не надавши їм відповідної оцінки, К. Беркгоф та М. Царинник безпідставно визнали цей документ за автентичний протокол „засідання Ради Сеньйорів", на підставі чого зробили помилкові висновки про те, що на цьому засіданні начебто відбулося обговорення питання стосовно євреїв та інших національних меншин в Україні, як і те, що на цьому засіданні був присутній письменник О. Гай-Головко, який висловлювався щодо євреїв у неґативному та пронімецькому дусі. Усе це свідчить про те, що К. Беркгоф та М. Царинник не ставили собі за мету здійснити повну та об'єктивну аналізу усіх аспектів порушеної у статті проблеми, а обмежилися підтасуванням наявних у їхньому розпорядженні джерел під свою теорію з заздалегідь розписаними висновками, не замислюючись над тим, наскільки ці джерела є вартими довіри. Цей великий недолік суттєво зменшує наукову цінність зазначеного дослідження.

На жаль, деякі інші автори так само некритично поставилися до цього так званого „протоколу" і загалом прийняли хибну позицію К. Беркгофа та М. Царинника стосовно автентичности документу. Так, наприклад, зробили канадські дослідники Джон-Пол Хімка і Тарас Курило, які процитували у своїй роботі „Роздуми над книгою Володимира В'ятровича: „Як ОУН ставилася до євреїв" відповідний фраґмент з цього документу, названий ними „реплікою Степана Ленкавського", і хоча не подали назву самого документу, проте дали зрозуміти, що вважають слова С. Ленкавського, а отже, і документ, у якому вони були подані, автентичними та такими, що заслуговують на цілковиту довіру. Поряд із цим, в іншій своїй статті „The Organization of Ukrainian Nationalists, the Ukrainian Police, and the Holocaust" Дж.-П. Хімка, посилаючись на висновки дослідника, Едуарда Мондзелевського, стверджував, серед іншого, що Київська похідна група ОУН (б), членом якої був О. Гай-Головко, вже 21 липня 1941 року дісталася до Фастова, хоча з незрозумілих причин не ув'язав це зі змістом вказаного вище документу від 18 липня.

Український дослідник Володимир В'ятрович у своїй роботі „Як ОУН ставилася до євреїв: формування позиції на тлі катастрофи" цитує слова В. Кука, на думку якого „документ є протоколом однієї з нарад при пропаґандивній референтурі новопроголошеного уряду Українського Державного правління, які часом проводив її шеф Степан Ленкавський". У рамках своєї роботи В. В'ятрович окремо не зупинявся на питанні достовірности документу як такого, не висловлював власної позиції з зазначеного приводу, зокрема не визнавав його автентичности, як про це помилково зазначали у своїй статті Дж.-П. Хімка і Т. Курило. Тим не менше, він критично поставився до викладеної у цьому документі інформації, зазначивши: „Не можна говорити, що висловлені на цьому засіданні думки зобов'язували чи бодай формували позицію оунівців у єврейському питанні. Підтвердженням того, що мова не йде про якесь офіційне засідання чи конференцію ОУН (б), є той факт, що серед її учасників були не тільки представники цієї організації, але й члени ОУН (м) та й узагалі не націоналісти".

Російський дослідник Олександер Дюков у своїй книзі „Второстепенный враґ. ОУН, УПА и рєшеніє „еврейского вопроса" так само фактично сприйняв цей документ разом з інформацією, яка міститься у ньому, за автентичний та побудував на ньому ряд своїх хибних висновків стосовно позиції багатьох керівників ОУН з так званого „єврейського питання". Проте, за його твердженням, цей документ слід вважати не „протоколом засідання Ради Сеньйорів", а „датованою 18 липня 1941 року стенограмою конференції ОУН у Львові".

Той самий О. Дюков, як і раніше К. Беркгоф та М. Царинник, продемонстрував некритичний підхід до джерела, яке за зовнішніми ознаками „вписувалося" у концепцію його роботи. Так само, як і раніше висловлена точка зору про ідентифікацію документу з „протоколом засідання пропаґандивної референтури ОУН (б), хибним є висновок О. Дюкова про те, що цей документ є „стенограмою конференції ОУН у Львові".

По-перше, у документі не міститься жодних підписів чи указівок на те, ким, а головне, де саме цей документ було складено.

По-друге, дуже дивним є зазначення у протоколі начебто „пропаґандивної референтури ОУН (б) або ж „конференції ОУН" прізвищ людей, які були присутні на відповідному засіданні, замість їхніх псевдо, як це традиційно робилося у інших випадках.

По-третє, окремі люди, які зазначені у цьому документі (Гупало, Курчманович), ніколи не були членами ОУН (б), а тому, відповідно, абсолютно не зрозу-

(Закінчення на стор. 16)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Виставка на честь 100-ліття Пласту

Ксеня Панчак-Захарчук, Наталка Панчак-Фірко, Юрко Данилів

Члени комітету з проведення виставки (зліва): Оленка Червоняк-Терлецька, Катря Коваль, Юрій Данилів, Туня Білик-Шатинська, Ксена Захарчук, Наталка Фірко, Данило Захарчук, Анна Левицька та Ірена Пелех-Зварич.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Святкування 100-ліття Пласту пластова станиця Філядельфії розпочала у вересні 2011 року, коли осередок пластунів-сеньйорів на чолі з Анею Гаврилюк влаштував концерт хору „Євшан" з штату Конектикат в Українському освітньо-культурному центрі (УОКЦ).

Філядельфійські пластуни протягом станичного року на своїх сходинах вивчали історію Пласту.

Завершення станичних відзначень 100-ліття Пласту відбулося 8-9 червня, коли сеньйорські курені „Лісові Мавки", „Бурлаки" та „Спартанки" за підтримкою станичної старшини під проводом станичної Наді Чемеринської провели в ґалерії ім. д-ра Олександра Черника в УОКЦ виставку пластунів-мистців під назвою „Цвіт України і краса".

На відкритті виставки 8 червня ведуча вечора, колишня станична Ксеня Захарчук привітала гостей та представила головного доповідача Анну Максимович, членку філядельфійської станиці від її заснування в 1946 році. А. Максимович є однією з засновниць старшопластунського куреня „Чортополохи" та довголітньою професійною бібліотекаркою. У своїй доповіді А. Максимович рзоповіла про історію станиці та куреня, а також бібліотеки при УОКЦ, яку заснував курінь „Чортополохи", потім вона перейшла на пластову бібліотеку, а відтак стала частиною програми УОКЦ при його заснуванні у 1980 році.

З виконанням трьох музичних творів виступила відома піаністка Ірена Пелех-Зварич, яка вже 10 років є кореспонденційним писарем станичної старшини Філядельфії, писарем сеньйорського куреня „Спартанки" та довголітним членом адміністрації вишколу новацьких виховників на терені США.

Опісля виступив співочий квартет „Вишиванка" у складі Кіри Волощук, Софійки Захарчук, Мілі Кнігницької та Алі Филипович, які провели своє молоде пластування у станиці Філядельфії, продовжували діяльність як виховниці новацтва та юнацтва, а тепер, навчаючись в університетах, виїздять на табори як члени булав і команд літніх та зимових юнацьких таборів.

Мистці, творчість котрих була виставлена на огляд, походять не тільки з Філядельфії, а також з Конектикату, Ню-Джерзі, Дітройту, Торонто, Монреалю, Ню-Йорку, Клівленду. Більшість з них і далі є активними пластунами. На виставці були представлені Юрій Богачевський (мистецькі вироби), Іреней Гарасимяк (акварелья), Адріяна Титла (акварелья), Андрій Зварич (фотографія), Едвард Козак (олія), Іреней Коваль (музика), Роберт Лісовський (метал), А. Максимович (поезія), Орест Гого-Слупчинський (карикатура, пластові відзнаки), Марта Тарнавська (поезія), Роман Хабурський (акварелья), Іван Брикович (акварелья), Ада Гельбіґ (література), Катя Ґудзяк (біжутерія, метал), Олекса Касанова (ґрафічний дизайн), Ярема Козак (олія), Андрій Мадай (дереворит), Христина Масюк (вишивка, кераміка), Данило Струк (поезія), Богдан Титла (олія), Квітка Цісик (музика), Роман Василишин (карикатура), Дмитрій Гриців (фотографія), Анна Гурська де Васаль (кришталь), Софійка Зєлик (писанки, кераміка), Анна Клос (кераміка, вишивка), Ольга Кузьмович (журналістика),

(Закінчення на стор. 12)

Квартет „Вишиванка" у складі Кіри Волощук, Софійки Захарчук, Мілі Кнігницької та Алі Филипович.

Молоді гості з України відвідали Чикаґо

Марія Климчак

ЧИКАҐО. – Молоді представники громадських організацій з різних областей України 25-26 липня відвідали Український Національний Музей та Інститут Модерного Мистецтва. Делеґація, яка на конкурсній основі отримала урядовий ґрант, мала нагоду побувати у Вашінґтоні, Ню-Йорку, Тусоні, Сієтлі та Чикаґо. Під час зустрічей з різними організаціями, підприємцями та представниками місцевого самоуправління американського суспільства відбувся обмін досвідом щодо того, як напрацьовуються схеми стратегії розвитку громадянського суспільства, як працює програма виховання молодих провідників. Обговорювалися питання щодо політичних свобод, розвитку громадського сектора та ролі засобів масової інформації у розвитку демократії.

Впродовж двох тижнів, кожного дня, молоді люди, віком від 23 до 30 років, сприймали, переробляли і засвоювали величезний потік інформації. Усі вони володіють англійською мовою, а спілкування з українцями в Чикаґо відбувалося українською мовою.

В складі делеґації були Марина Говорухіна з Кіровограду (представниця Української гельсінкської спілки з прав людини), Олена Ілясевич з Кам'янця-Подільського (Центр безпеки та інформаційних технологій), Олексій Кормілецький з Луганська (представник мережі „Опора"), Анна Мартинюк з Херсону (представниця Херсонського фонду милосердя та здоров'я), Ярослав Мінкін з Луганська (управитель культурних та правозахисних ініціятив недержавної організації „Поступ"), Євген Демченко з Харкова (голова Всеукраїнської молодіжної громадської організації „Фундація реґіональних ініціятив").

Разом з Мартою Фаріон, яка супроводжувала гостей, вони побували в українському районі міста Чикаґо, побачили, як живуть українці, чим цікавляться. Гості почули в музеї розповідь про історію української еміґрації, оглянули виставкові зали. Під час екскурсії їх супроводжували президент Українського Національного Музею Ярослав Ганкевич, віце-президент Лідія Ткачук та куратор Марія Климчак.

Згодом член дирекції Інституту Модерного Мистецтва Орест Гриневич ознайомив гостей з постійною колекцією сучасного українського мистецтва, з ґалеріями, де відбуваються виставки, концерти, літературні події.

Гості передали Українському Національному Музеєві та Інститутові Модерного Мистецтва по 200 дол. на підтримку дальшої громадської праці. Ці гроші були призначені на особисті витрати гостей. Це був перший випадок серед сотень делеґацій з України, коли вчорашні студенти передали свої скромні датки на розвиток української культури і музейництва.

В Українському Національному Музеї в Чикаґо (зліва): Євген Демченко, Ліда Ткачук, Ганна Мартинюк, Марина Говорухіна, Олена Ілясевич, Ярослав Ганкевич, Марія Климчак, Олексій Кормілецький. (Фото: Марта Фаріон)

Оголошено нову програму для молоді

ТОРОНТО. – Інститут молодих провідників ім. Павла Юзика оголосив 25 липня нову освітню програму „Освітній форум Канадського парляменту", яка буде проводитись в Отаві з 3 по 7 жовтня.

Заснований у 2009 році інститут успішно проводив молодіжні освітні програми „Калиновий край" в Едмонтоні і його околицях в Альберті та „Пристань 21" в Галіфаксі та його околицях в Новій Шотляндії.

Відділ Українського національного об'єднання в Отаві-Ґатіно координує цей новий проєкт. Президент відділу Павло Мігус заявив: „Пропонуючи цю нову освітню програму безпосередньо у самій столиці країни, Інститут молодих провідників ім. Павла Юзика намагається дати їм змогу розширити досвід і підвищити обізнаність в тому, як рішення уряду впливають на життя українців в Канаді, і як канадійці українського походження допомагали розбудовувати Канаду як державу, розвивати канадську багатонаціональну культуру, політику, законодавство і суспільство".

Програма дає можливість ознайомитись з діяльністю уряду в столиці Канади, включаючи візити до парляменту, Палати Сенату, бібліотеки Парляменту, Музею історії війн, Національного музею канадської цивілізації, території, що прилягає до парляменту, Верховного суду, національних архівів та бібліотеки.

Також до програми входять відвідування українсько-канадських закладів і монументів та меморіялів, зокрема українських церков, кредитової спілки, пам'ятника Тараса Шевченка та Університету св. Павла.

Студенти середніх шкіл та університетів віком 13-22 років можуть подавати заяви на електронну адресу info@unfcanada.com не пізніше 30 серпня. В освітньому форумі можуть брати участь не більше 12 осіб, які пройдуть відбірковий конкурс.

Вартість освітньої програми 950 дол. (не покриває витрати на проїзд до Отави і назад). Стипендії надаються за фінансової підтримки через ґрант Фундації Шевченка.

Інформації про програму можна знайти на вебсайті www.unfcanada.ca. За дальшими деталями можна також звернутися до Олі Ґрод – екзекутивного директора УНО, тел: (416) 925-2770.

Людство втрачає...

(Закінчення зі стор. 4)

що, мабуть для того, аби зберегти пам'ять про Голокост живою, Ізраїль не хоче визнати геноциди щодо інших народів.

Всі ці трагедії не пов'язані між собою і відбулися за різних обставин. Єврейський та український геноциди подібні тільки в кількості жертв. Тим не менше, егоїстичний підхід до історії підриває будь-який моральний імператив, що Ізраїль може мати у зв'язку з кричущими стражданнями єврейського народу.

Напередодні 80-річчя українського Голодомору та відновленням ґльобальних зусиль українців за визнання, ми можемо тільки сподіватися, що Ізраїль та інші держави, навіть стримувані Росією, навернуться на праведний шлях. Нечутливість до страждань інших не тільки егоїстична, не тільки позбавляє морального авторитету, але – і це найголовніше – позбавляє людство значної частини людяності.

Олімпіяда 2012 року в Лондоні – свіжий приклад тому. МОК-у має бути соромно. Якщо Ізраїль і Україна не визнають геноцид вірмен з турецьких міркувань, то Ізраїлю та Україні має бути соромно. А якщо Ізраїль відмовлятиметься визнати український Голодомор як геноцид, то він втрачає свій моральний авторитет, а ми всі втрачаємо частину нашої людяності.

Ню-Йорк

І радісно, і сумно...

(Закінчення зі стор. 1)

дідів та батьків, аби безпосередньо пізнати цей край, для більшости з них знаний лише з розповідей, та заспівати „родинних" пісень. Після закінчення фестивалю (а деякі перед його початком) його учасники відвідали колишні лемківські села, де колись пульсувало активне життя, а нині єдиним свідком цього життя залишилися запущені цвинтарі. Там вони, запаливши свічки, молилися, співали і... плакали.

Програму триденного фестивалю (сценарій та режисура – Ліни Гать, Вікторії та Еміліяна Гойсаків) було розподілено до 10-ох концертів. Майже в кожному виступи лемківських колективів з Польщі чергувалися з виступами „гостей".

З лемківських фолкльорних колективів Польщі слід згадати, крім „Кичери", самодіяльні ансамблі Комплексу шкіл з українською мовою навчання ім. Богдана Антонича „Горицвіт" та „Дикі бджоли" з Лігниці, молодіжний ансамбль „Ручай" з Горлиць, „Зоря" з Устя Горлицького, „Ослав'яни" з Мокрого, „Веретено" з Лося.

Деякі ансамблі з Польщі виступали з лемківськими та загальноукраїнськими піснями в модерній обробці в стилях „кантрі", „рок", „фолк", „поп" та інших. І саме вони притягали найбільше молодої публіки та часто перетворювали амфітеатр в танцювальний майданчик. Зокрема „Оркестра св. Миколая" з Любліну, „Дулярові брати" з Горлиць, „Клюб–46" з Вроцлава, „Лемко-тавер" з Стшелець Краєнських, „Лем Он" з Пшемкова, „Горпина" з Ольштину.

Лемківські ансамблі з України привезли у Ждиню, головним чином, традиційний фолкльор: з Львова „Лемковина" та „Юність", з Калуша – „Студенька", „Лемківські гудачки" та „Лемчатко", з Борислава – „Джерело" та „Лемківська студенка". Певним винятком був ансамбль „Рокаш" з Закарпаття, який представився публіці народними піснями в модерних обробках.

Русинів Сербії на фестивалі представляв ансамбль „Карпати" з Вербасу, Словаччину – жіноча співацька група „Стебничанка" з Стебника та менші групи і солісти з села Ряшева та міста Пряшева.

З індивідуальних співачок найбільше оплесків здобули Юлія Дошна з села Лосьє, львів'янки Анічка Чебурашка та Софія Федина.

З ювілейною „Лемківською ватрою" в Ждині було пов'язано й кілька супровідних акцій. Зокрема Панахида за жертви Акції „Вісла". Її відслужили 10 священиків різних конфесій та чудовий шестичленний хор монахів.

В науковій конференції на тему „Лемківські перспективи на XXI ст.", якою провадив Мирослав Чех, з доповідями виступило шість науковців з Польщі та України.

Професор Євген Місило представив на фестивалі щойно виданий збірник документів та матеріялів „Akcja „Wisla" 1947 (Варшава, 2012), Станіслав Лебєнський – книгу „Pirat stepowy", Павел Смоленський – книгу „Pochóvek dla rozuma". Кілька видавництв з Польщі та України мали тут свої крамнички.

Під шатрами можна було купити найрізноманітніші ремісничі вироби, картини, вишивки, ікони; в буфетах – покуштувати традиційні лемківські страви. Була презентація фільмів з лемківською тематикою, а драмгурток з села Ряшева у Словаччині в переповненій „Ватряній хижі" з великим успіхом поставив п'єсу Івана Котляревського „Наталка Полтавка" лемківською говіркою свого села.

Молодь з великим захопленням обирала королеву краси – „Міс Лемковина", а для наймолодшого покоління була влаштована Дитяча спартакіяда.

Програма XXX „Лемківської ватри" в Ждині, Горлицького повіту, головним організатором якої було Об'єднання лемків Польщі (голова Степан Гладик), мала не лише культурне, але й неабияке національно-громадське значення. Вона хоч би на короткий час об'єднала лемків, розсіяних по світі, і вселила в них надію на кращу долю, яка в значній мірі буде залежати від долі України.

Пряшів, Словаччина

Виступає „Лемковина" зі Львова. (Фото: Магда Мушинка)

Вшанували 35-річчя священства о. Тараса Лончини

Роман Ференцевич

Учасники обіду на честь 35-ліття священства о. Тараса Лончини. Посередині о. Тарас у колі родини і приятелів. (Фото: Михайло Пікас)

СІЛВЕР-СПРІНҐ, Мериленд. – У чорні часи заборони і тяжких переслідувань Української Греко-Католицької Церкви в Україні (УГКЦ) у другій половині XX ст. критично важливим питанням для її подальшого існування й розвитку була потреба священиків. Леґальні духовні семінарії діяли в Римі, Бразилії, США й Канаді. У діяспорі діяли також католицькі початкові і середні школи, які виховували своїх учнів у релігійному дусі, і дехто з їх випускників вирішував згодом присвятити своє життя праці в Христовому винограднику.

Один з таких навчальних закладів – парафіяльну школу Непорочного Зачаття у Дітройті – закінчили брати Тарас і молодший Борис, сини Богдана Лончини, педагога, видатного католицького та громадського діяча і його дружини Орисі, з дому Чайковської. Обидва брати отримали згодом високі теологічні студії в Римі і священицьке рукопокладення від Патріярха Йосифа Сліпого. Борис постригся у ченці Студійського уставу й отримав монаше ім'я Гліб. Від червня 2011 року Єпископ Гліб (Лончина) є Апостольським екзархом для українців візантійського обряду у Великобританії.

На 31 липня цього року припало 35-ліття з дня рукопокладення о. Тараса Лончини. Близькі приятелі вирішили привітати його з цим пропам'ятним днем, запросивши з дружиною Ярославою, їх дітьми й внуками на святковий обід у неділю, 29 липня, в ресторані „Normandie Farm" у Потомаку, Мериленд.

Ця радісна оказія включала і певний відтінок смутку, бо через два дні о. Тарас мав покидати свою дотеперішню парафію св. Трійці у Сілвер-Спрінґу, Мериленд, у зв'язку з новим призначенням до церкви св. Йосафата в Трентоні, Ню-Джерзі.

За 35 років свого священицького служіння о. Т. Лончина виконував душпастирські обов'язки у Філядельфії, Куртис-Беї, Салзбурі і в Мериленді та в Сілвер-Спрінґу, Манасасі і Ричмонді у Вірджінії.

Проте левину частину своєї праці – 32 роки – о. Тарас присвятив парафії св. Трійці Помісної української католицької церкви у Сілвер-Спрінґу, Мериленд, неподалік Вашінґтону. Плянування і побудова величного дерев'яного храму і приходства в гуцульському стилі та забезпечення церкви іконостасом пензля мистця Петра Андрусіва, закупленим від нещодавно закритої церкви св. Миколая у Маганой-Сити, Пенсильванія, були завершені їх урочистим посвяченням 7 листопада 2010 року, що його довершив Митрополит Філядельфійської Архієпархії, кир Степан Сорока.

Ревність, енерґійність, роботящість і доброзичливість о. Тараса об'єднали його парафіян в одну велику духовну родину. Відзначаючи 35-літні роковини його світлого священства – і водночас прощаючи його в дорогу на нове призначення – присутні на обіді ділилися спогадами про спільно пережиті часи. На закінчення о. Тарас зворушливими словами подякував усім, а зокрема ініціяторові і ведучому зустрічі Теодорові Царикові – громадському діячеві і колишньому довголітньому директорові Школи українознавства та його помічницям Терезі Бень і Вірі Пилипець.

Виставка на честь...

(Закінчення зі стор. 9)

Люба Мазяр (олія), Анатоль Прасіцький (архітектура, пластові відзнаки), Орест Субтельний (історія), Галина Титла (ікони), Юрій Федорович (поезія), Юрій Старосольський (література).

Всі експонати були позичені організаторами виставки з приватних колекцій, а деякі книжки – з Української бібліотеки при УОКЦ. Також діяла виставка екслібрісів з колекції Юрія Даниліва. Ці книжкові знаки належали до Ю. Старосольського, О. Кузьмович, Д. Струка, Богана Кравцева, О. Субтельного, Ярослава Падоха та інших.

Вечір закінчився коротким привітом станичної Н. Чеминської, котра висловила подяку організаторам виставки, зокрема Ксені Панчак-Захарчук і Наталці Панчак-Фірко, Юркові Данилеву і Данилові Захарчукові та Марусі Колодій і І. Пелех-Зварич.

Александрія, Вірджінія

НОВИНИ З УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

УКУ будує університетське містечко

ЛЬВІВ. – Метою університетського містечка, яке споруджує Український Католицький Університет (УКУ), є сприяння людським взаєминам. Першу фазу його будівництва закінчать уже в серпні цього року. З вересня студенти УКУ житимуть в новозбудованому Колеґіюмі, який є унікальним для всієї України.

Тут проживатимуть близько 200 студентів, а також викладачі-куратори, монахині-редемптористки. Будуть окремі помешкання для осіб із особливими потребами та гостьових професорів Центру вищих студій та розвитку особистости.

У Колеґіюмі кожна група з 25 студентів матиме куратора-наставника. На кожному поверсі буде велика спільна кімната, де всі охочі зможуть збиратися у вільний час. Значну частину приміщень займатимуть різні майстерні та гуртки, буде кімната для хору, кінозаля, кімнати студентського самоврядування, спортивна заля.

У вересні 2010 року Кардинал Любомир Гузар освятив наріжний камінь першої будівлі університетського містечка УКУ на тому ж місці, яке під час своєї візити до Львова благословив Папа Іван Павло II. А вже 26 серпня відбудеться освячення будівлі та відкриття Колеґіюму – будинку, який буде новим явищем в житті Львова і України.

В університетському містечку, окрім Колеґіюму, буде також академічний корпус, який матиме 12 авдиторій, 16 викладацьких кімнат, велику залю, їдальню та студентську кав'ярню, пасторальний центр і Церкву, інформаційний центр та бібліотеку. Закінчити будівництво університетського містечка плянують у 2015 році.

Проєкт Колеґіюму Українського Католицького Університету.

Виповнилося 10 років УКУ

ЛЬВІВ. – 29 червня виповнилося 10 років від дня інавґурації Українського Католицького Університету (УКУ). Урочистості тоді тривали п'ять днів і закінчилися біля Оперного театру у Львові.

Про цю подію розповів Великий канцлер УКУ у 2002-2011 роках Любомир Гузар:

„Митрополит Андрей Шептицький під час промови у Сеймі Австрії висловив прохання про заснування українського університету. Але почалася Перша світова війна війна, і нічого не вдалося зробити. Уже опісля він заснував академію. І тільки після повернення Йосиф Сліпого з заслання з'явилася можливість організувати університет. У Римі він написав статут, запросив професорів, організовував літні курси. Після проголошення незалежности України з Риму до Львова перенесли академію.

10 років тому вдалось остаточно оформити УКУ. На інавґурації українську освітню традицію представляв ректор Києво-Могилянської академії В'ячеслав Брюховецький. За 10 років УКУ збагатив освітній простір Львова, України та всієї пострадянської території. Я маю надію, що УКУ щораз активніше буде виховувати людей, яких ми зможемо називати християнською елітою".

Випускники бакалаврських програм Українського Католицького Університету.

УКУ провів Літню філософську школу

ЛЬВІВ. – 10-20 липня УКУ організував п'яту Літню філософську школу „Етичний вимір громадянської позиції: дія, страх та мужність". Учасниками школи були 20 молодих науковців з України та Росії. Їх навчали викладачі з України, Лівану, Польщі, Чехії та США. Школа відбулася у монастирі Згромадження Сестер Пресвятої Родини у селі Гошеві на Івано-Франківщині.

Завідувач катедри філософії УКУ Володимир Турчиновський розповів, що тему етичного виміру громадянської позиції на катедрі обговорювали ще рік тому:

„Ситуація, у якій ми тепер перебуваємо, пронизана моральними проблемами і викликами. Тому ми виразно акцентуємо у нашій діяльності на етиці й моральній проблематиці. І власне тема цінностей, етики та моралі – основа, навколо якої будуть обертатися майбутні програми катедри. Ми можемо виразно побачити, що в Україні формується молоде покоління, яке проростає непомітно, і, до певної міри, неочікувано.

Однак, ця молодь, віком 18-27 років, готова бути відповідальною за долю країни. Вони усвідомлюють її велич як у духовному, так і в культурному плані, і водночас її різноманітність. І важливо, що це розмаїття їм імпонує. Ці люди відкриті, вони не бояться дискутувати, говорити".

Мирослав Маринович читає лекцію для учасників Літньої філософської школи.

Гість з Канади

ЛЬВІВ. – 23 червня випускники бакалаврських програм Українського Католицького Університету (УКУ) та Львівської духовної семінарії св. Духу отримали дипломи. У привітальному слові ректор УКУ о. д-р Борис Ґудзяк закликав випускників ніколи не обмежувати свої горизонти та не боятися бути великими людьми.

Почесним гостем був філософ Чарльз Тейлор – професор філософії університету Мак-Ґіла (Канада), який прибув до України на запрошення катедри філософії УКУ. На міжнародному семінарі „Етика і релігія в сучасному світі", який відбувся 22 червня, перша частина була присвячена дискусії на основі останньої книги Ч. Тейлора „Секулярний вік", після чого гість прочитав відкриту лекцію на тему „Етика і релігія в постмодерному світі".

Учасниками семінару були відомий соціолог Хосе Касанова, директор науково-видавничого об'єднання „Дух і Літера" Костянтин Сіґов, викладачі УКУ, гості з України та Польщі.

Прес-служба УКУ

Промовляє проф. Чарльз Тейлор.

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Варяги внутрішні і зовнішні

Василь Овсієнко

30 травня 2012 року в Москві від серцевого нападу помер мій 58-річний друг Петро Винничук. Він разом з сином та односельчанами вкотре поїхав туди на заробітки як будівельник. А повернувся з Москви в домовині.

Подружили ми 1974 року в Мордовії, де разом відбували кару за „антирадянську діяльність“. Я – за поширення українського самвидаву, а Петро – за те, що разом з друзями підняв над Чортковом чотири національні прапори 22 січня 1973 року (того дня року 1918 року Центральна Рада проголосила Україну незалежною державою).

Президент Віктор Ющенко Указом від 18 серпня 2006 року нагородив П. Винничука і сімох його побратимів орденами „За мужність“ I ступеня. Їхні імена викарбувані на пам’ятній таблиці, освяченій 26 січня цього року на приміщенні Чортківського педучилища, де вони теж установили були синьо-жовтий прапор.

Але герой П. Винничук, виборовши незалежність України від Москви, мусив шукати заробітку в тій-таки Москві. То чи визволився він від Москви? Бо держава Україна нічого йому, крім ордена, не дала. Він, щоправда, й не просив, бо найбільшою йому нагородою і платнею було піднесення національного прапора над усією Україною. Але чи стала Україна під синьо-жовтим прапором справді незалежною державою?

Особисто я за Президента В. Ющенка, принаймні першого півроку, почувався щасливим. Бо нібито збувалася наша споконвічна мрія: нарешті в Україні – українська влада. Це щастя тривало п’ять років.

А нині, за Президента Віктора Януковича, чия в нас влада? Погляньмо, хто тепер в Україні владарює.

Хто такий Віктор Федорович Янукович? Батько його, Федір Володимирович, народжений 1923 року в селі Януки Вітебської области (Білорусь), за „дизертирство і сприяння німецько-фашистським оккупантам“ відбував покарання в Сталінській (Донецькій) області. В Інтернеті досі гуляє документ: КҐБ Білорусії пропонує КҐБ Сталінської области повернути п΄ятьох в’язнів, у тому числі Ф. В. Януковича, для додаткового розслідування (див.: http://ord-ua.com/2007/09/25/politsajskaya-blyaha/; http://polizaisled.blogspot.com/). Мабуть, за батьків гріх дух загиблих червоноармійців побив Головнокомандувача Збройних Сил України В. Януковича вінком. Бо за гріхи треба відповідати до сьомого коліна.

Звільнившись, Ф. Янукович одружився з росіянкою Ольгою Леоновою з Орловської области (Росія). Народивши сина Віктора, через два роки померла. Батько залишив сина на бабусю. І на виховання вулиці.

У лютому 2011 року В. Янукович, збираючись їхати до Польщі, розпускав чутки, що його дід і прадіди були литовськими поляками, католиками. Тільки – боронь Боже! – не українцями.

Можна бути українцем з роду, а можна й за вихованням. Але В. Янукович ні по якому не є українською людиною. Він у свої майже 60 років уперше на могилі Тараса Шевченка прочитав по складах зі шпаргалки: „І на стороні кола їх поставлю слово“ (замість „І на сторожі коло їх…“). А в Умані читає: „Ґулаґ Артьомовскій“. Замість „Гулак-Артемовскій“. Що вже казати про „великого українського поета Антона Чехова“. Я з шостої кляси знав, що А. Чехов не українець, але російський письменник і драматург. А В. Янукович і в шостій клясі не вчився? Щоправда, має випускний знімок за восьму клясу. А за середню школу – нема. Зате має диплом „проФФесора“.

В. Янукович – поза українською культурою. І взагалі поза будь-якою культурою. Вершина його культури – футбол. „Сьогодні вмирає нація, а світ очманів на футболі“, – писав Микола Холодний. Недарма В. Янукович у зоні мав прізвисько „Хам“. Там він подружив з начальником зони на прізвище Льовочкін. Під опікою Володимира Льовочкіна В. Януковч „став на добру дорогу“ і був довчасно звільнений. Тепер неформальним, але реальним начальником В. Януковича є син того В. Льовочкіна, Сергій Володимирович – глава Адміністрації Президента.

За ним відразу йде Микола Азаров. Цей „парєнь із Калуґі“ прибився на Донеччину 1984 року. Кажуть, це нащадок „красних латишів“, що посоромився чомусь прізвища свого батька (Ян Робертович Пахло) і взяв жінчине. Я гадав, що князь Святослав Ігоревич розгромив Хазарський каганат ще в 969 році. Аж ні: Ніколай Азаров – досі повновладний каган України! Він щодня прилюдно знущається з української мови. Раніше вона йому була „без надобности“, а тепер вивчити – „здоров’я не дозволяє“.

Хто четвертий? Може, Сергій Тігіпко з села Драгонешти в Молдові, який не вміє правильно по-українському написати своє прізвище? Воно походить від звуконаслідувального „тигипнути“ – вдарити чимось важким. Недавно він по телевізору тигипнув мене щирим зізнанням, що свої гроші тримає в офшорній зоні. Тобто не платить податків державі, в якій працює віце-прем’єром.

Далі за ранґом, мабуть, секретар Ради національної безпеки й оборони. Донедавна її очолювала гінеколог з Челябінської области Раїса Богатирьова (уроджена Лактіонова). Тепер безпеку й оборону Україні ґарантує нам „донецкій“ мільйонер Андрій Клюєв. Звідки походять його батьки – Інтернет мовчить. Дуже можливо – з переселенців, яких навезли з Росії у спорожнілі після Голодомору 1932-1933 років українські села. Голодомор – це не їхня історія, тому В. Янукович і його оточення не визнають геноциду українського народу. Бо вони – ідейні спадкоємці організаторів і виконавців того геноциду.

У совєцькі часи бойовим авангардом коміністичного режиму був КҐБ. Партія Реґіонів, яка складається переважно з росіян і надійно русифікованих „донецкіх“, теж хоче мати надійний щит. Тому в лютому 2012 року поставила на чолі Служби безпеки України уродженця Московської области Ігоря Калініна. Під його мудрим керівництвом Служба безпеки України стає структурою, яка відкрито прислужує Федеральній службі безпеки Росії.

Ще недавно міністром внутрішніх справ у нас був Анатолій Могильов, родом з Петропавловсьла-Камчатського. Один з тих, хто вимагає надати статус державної його рідній, російській мові.

Також не міг антиукраїнець В. Янукович не доручити росіянинові пост міністра оборони. Виписав собі на цю посаду Дмитра Альбертовича Саламатіна. Народився він у Караґанді в Казахстані. Отримав громадянство України 6 грудня 2005 року. Щоб стати народним депутатом України, потрібно не менше п’яти років побути громадянином України. А Д. Саламатін став депутатом за списком Партії Реґіонів уже в 2006 році.

Ще один віце-прем΄єр Борис Колесников, родом з Маріюполя. Тобто „донєцкій“. Хтось чув від нього хоч одне українське слово? Хоч би картаве?

Олександер Єфремов – керівник фракції Партії Реґіонів у Верховній Раді. Родом з Луганська.

Формально головує у Верховній Раді українець Володимир Литвин, що зігнувся в три погибелі перед реґіоналами. А справжнім диригентом Верховної Ради є росіянин Михайло Чечетов, який народився в Курській області. Як він махне, так більшість і проголосує.

Голова Національного банку України – Сергій Арбузов, росіянин, „донєцкій“. То якої національности в нас Національний банк?

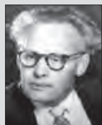
Генеральний Прокурор України Віктор Пшонка – „донєцкій“. „Донєцкій“ – це вже майже „рускій“. Кажуть, на Донеччині небезпечно на вулицю виходити: зараз хапають, везуть в іншу область і ставлять якимось начальником, хоч би й дрібненьким. Навіть директори цвинтарів уже „донєцкіє“ – прибуткове місце! „Все буде Донецьк!“.

Один лише Діма Табачник – „корєнной кієвлянін“, з Подолу. У журналі “Книголюб” ч. 6, 2010, він безсоромно хвалився: „Дід по батьковій лінії був затятим більшовиком 1920-их років; дід – викладач і професор катедри політекономії, яскравий і шалений прихильник радянської влади“. Зрозуміло, чому онук шаленого (тобто кривавого) більшовика-чекіста так само шалено ненавидить усе українське.

Чи випадково В. Янукович добирає на найвищі державні посади переважно росіян та неукраїнців? Що, серед українців нема талановитих професіоналів, які здатні були б здійснювати конституційне положення, що Україна є державою Українського народу? Ба, Українського народу як державотворця нинішня влада України волієвзагалі не згадувати. Натомість вживає: „Народ України“. Провідник Комуністичної партії України (не української! Бо українських комуністів нема в природі з 20-их років XX ст.) Петро Симоненко (і цей теж „донєцкій“!) взагалі не визнає існування українського народу. Тільки „народ України“.

Ба, новий претендент на спа-

(Закінчення на стор. 16)

Вісті Фундації імені Івана Багряного
Серпень 2012 року, ч. 144

Подорож для душевного задоволення

Олександер Полець

Подорожуючи Україною від одного її краю до другого, неможливо не побачити її красу. В Україні, окрім відвидин родичів і знайомих, я здійснив ще дві подорожі, так би мовити, для душевного задоволення. Однією з них була подорож до Чернечої гори (Тарасової гори, як її величають) у Каневі, де я побував втретє. Перші дві були швидким річковим кораблем, але, на превеликий жаль, таких суден тепер немає. Цього разу моя дружина і я їздили автом з дочкою моєї племінниці та її чоловіком.

Краєвид Дніпра в обидві сторони з Чернечої гори такий захоплюючий, що п'єш його очима і не можеш досхочу напитися. Хата, в якій жив Іван Ядловський, який доглядав за могилою Тараса Шевченка (тепер це частина музейного комплексу), довколішній ліс на схилах Дніпра, взагалі уся місцевість перехоплюють подих і впливають на людину до такої міри, що не вистачає слів для розповіді. Дочка моєї племінниці призналася, що побувала перший раз на Чернечій горі, але після цього разу в її родині стане традицією відвідувати цю місцевість. Т. Шевченко бачив і відчував красу рідної країни, описував її в своїх віршах.

Друга подорож також була на Черкащину, але цього разу – до Чигирина, Суботова та Холодного Яру, про який так яскраво розповів у своїй книжці „Чорний Ворон" Василь Шкляр. Нас поїхало четверо: Галина Могильницька – публіцист і поетеса, лавреат нагороди ім. Василя Стуса, Марія Овдієнко – видавець і поетеса, водій Сашко і я. Екскурсію було запляновано на 26 вересня.

Проїжджаючи ліс у Биківні, біля Броварів, ми вклонилися пам'яті розстріляних жертв сталінського терору. М. Овдієнко вказувала нам історичні місця, біля яких ми проїжджали. Скрізь при дорозі у селах були вкопані стовпи, на яких були вмонтовані колеса з возів, а то й з авт, на яких бузьки-чорногузи будували гнізда. Коли вже люди більше не покривають своїх хат солом'яною стріхою, то чорногузам немає як будувати гнізда на хатах, і люди роблять їм інші пристосування.

Резиденція Богдана Хмельницького в Чигирині. (Фото: Вікіпедія).

Через довгу греблю, а потім довгий міст доїхали до Черкас, а потім рушили далі, до Чигирина, колишньої столиці Козацької держави. Місто – чисте і чепурненьке, з населенням 8,000 мешканців. Тут є осередок з гетьманськими адміністративними будинками, гетьманська резиденція, скарбниця, стайні. Все вже відреставроване, але через те, що 19 млн. грн., призначених на закінчення музею, зникли, осередок досі не відкритий як музей.

Біля гетьманського осередку є високий пагорб, на якому стоїть реставрована церква, збудована ще за козацьких часів, а біля церкви – пам'ятник Митрополитові Київському, Екзархові Константинопільського трону Йосифові Нелюбовичеві-Тукальському, встановлений 2007 року за участи Патріярха Київського і всієї Руси-України Філарета.

З того пагорба відкривається панорама гетьманського осередку Чигирина, навколишніх лісів. Можна стояти і упиватися красою краєвиду. Г. Могильницька сіла на камінь і довго сиділа, не рухаючись, дивилася на цей чаруючий краєвид. Ми зайшли до церкви, жінки поставили свічки і помолилися, потім ми рушили до великого парку неподалік від церкви на Богдановій горі, де на найвищому місці стоїть пам'ятник Богданові Хмельницькому з високо піднесеною булавою. Цей пам'ятник можна бачити з далеких кутків цієї місцевості.

Залишивши Богданову гору, яка також має багато історичних пам'яток глибокої давнини, ми рушили до Суботова, невеличкого села, де були маєток і резиденція Б. Хмельницького. Сама резиденція була зруйнована, залишки її накрили будовою і тепер роблять археологічні досліди, але людей, бажаючих побачити залишки, пускають. Поблизу від Богданової резиденції стоїть Богданова церква, реставрована і діюча. В церкві неможливо не відчути, що саме тут стояв Б. Хмельницький і молився.

З Суботова ми рушили до Холодного Яру, який лежить між Чигирином і Черкасами, впродовж якого протікає річка Тясмин, а температура тут, у яру, є холодніша, ніж поза ним. І справді, коли ми в'їхали на територію Холодного Яру, то відчули прохолоду. Ми зупинились в лісі біля пам'ятника на згадку, що на цьому місці висів великий казан і в разі потреби били по ньому киями, щоб скликати козаків. Є переказ, що звук того казана було чути дуже далеко. Тепер там стоїть ґранітна копія казана з шаблею і пістолем в ньому. Є напис про цю місцевість. При дорозі всі оселі виглядали доглянутими, біля хат були присадибні городи і садки, а за оселями скрізь був ліс. Ніде не було видно ніякого поля. Поставало запитання: „З чого тут люди живуть?" Хіба десь в лісі є відкриті поля, яких за лісовими пагорбами з дороги не видно?

Ми прямували до хутора Буда. Дорога не мала жодних вказівників, лише назви сіл були позначені. Коли ми під'їхали до хутора Буда, то там був напис – одна стрілка показувала „до Буди", а друга – „до дуба". Ми залишили авто і пішли до дуба Максима Залізняка. Це був дуб-велетень, йому вже 1,100 років. Потрібно вісім дебелих чоловіків, щоб його охопити навколо, а височінь його – просто велетень!

На хуторі є шинок-ресторан, прикрашений великою кількістю історичних експонатів – від гармат до ляльок. Все організоване з добрим смаком, а простір ресторану такий, що в ньому можуть обслужити сотню гостей. Ми всі замовили козацький куліш і м'ясні страви. Все було приготовлене смачно і подане у полив'яному посуді, а куліш був поданий в дерев'яних мисках і з дерев'яними ложками.

Можливо, найбільш захоплюючим був ліс – а праліс з мішаними велетенськими деревами.

Нас підганяв час, а дорога до Києва була ще дуже далека. Ми вирушили до Черкас, і вже сутеніло, коли проїздили повз Мотронинський жіночий монастир, про який писав В. Шкляр у своїй книжці „Чорний Ворон". Ми зупинилися, щоб хоч на хвилинку зайти до церкви. Г. Могильницька в кожній церкві, де ми тільки зупинялися, ставила свічку і проказувала молитву у пам'ять свого новопреставленого сина. Попередні дві церкви, які ми відвідали були Київського патріярхату, а ця, в центрі історичної боротьби, де колись молилися за повстанців, тепер є у володінні Московського патріярхату.

Мінеаполіс

Закон, спрямований проти України

Фундація ім. Івана Багряного отримала вміщену нижче заяву Рівненського міського об'єднання Товариства „Просвіта", схвалену на засіданні ради об'єднання.

Верховна Рада України схвалила свавільно виписаний закон „Про основи державної мовної політики", який поряд з раніше прийнятими рішеннями про необов'язковість української мови на музичних радіоканалах, у школах, скасування перекладів фільмів українською мовою є продовженням розгорнутої війни проти українського народу.

Автори законопроєкту прикриваються Европейською хартією реґіональних мов, покликаною захистити зникаючі мови, до яких аж ніяк не належить російська мова в Україні, яка й так має чисельні переваги. Більшість книжок, газет, журналів друкуються російською мовою. Більшість провідних телеканалів російськомовні. У Севастополі ліквідовано єдину українську школу-інтернат, на багато років зупинено будівництво української школи-колеґіюму, ліквідовано український статус культурно-інформаційного центру, не видано жодної української книги.

В Україні витрачаються мільярди грошей на утримання російськомовних шкіл та на розвиток російської мови, проте у недоброзичливій до нас Росії немає жодної української школи, преси, україномовних телевізійних і радіопрограм.

Метою прийняття закону є прихована леґітимізація русифікації України на вимогу Росії.

У разі прийняття цього закону ще більше будуть порушені мовні права українців і національних меншин, порушені засади конституційного ладу України, розпочнеться процес її федералізації, виникне загроза цілісності української держави, її незалежності.

Не допустімо мовних конфліктів і руйнування української державности!

Щира подяка за підтримку Фундації!

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви такі особи: 200 дол. – Інна Стратієнко в пам'ять її чоловіка Андрія Стратієнка в 15-ту річницю його смерти; 60 дол. – Петро Матула на пресовий фонд журналу „Універсум" в Львові; 50 дол. – Петро Лагола на пресовий фонд газети „Світ-інфо" в Чернігові; 30 дол. – Василь Карпенко; 25 дол. – Валентин Лукашевич.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати у виданні вартісних книг в Україні, які розсилаються до бібліотек України, а також газетам та журналам, що популяризують українську мову, дбають за неї й висловлюють протест проти надання російській мові ще більше прав, які вона має тепер в Україні.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:
Bahriany Foundation
811 S. Roosevelt Ave.
Arlington Heights, IL 60005 USA

Сторінку редагує Олексій Коновал.

Варяги внутрішні...

(Закінчення зі стор. 14)

сителя нації, буковинець Арсеній Яценюк теж щодня кричить по телевізору, що Україна належатиме „народові України". А не українському народові.

І це ще я не всіх перераховував міністрів та високопосадовців – неукраїнців на -ов та -єв – окупантів та нащадків російських окупантів.

Це не український уряд.

Такий уряд в УССР був у 1920-1930-их роках. Йосиф Сталін тримав там кількох українців, точніше, хохлів. Для декору і відстрілу. Усі ті урядовці поводилися в Україні як окупанти в завойованій країні. На всі рівні влади українці допускалися лише за умови, що вони слухняно здійснюватимуть колоніяльну політику Москви. А як тільки Москва запідозрювала найменший національний ухил – зараз їх відстрілювала.

Даремно нинішні адміністратори сподіваються, що коли вони на тарілочці піднесуть Україну цареві-батющці Володимирові Путінові, то він їх милуватиме і нагороджуватиме посадами й маєтками. В. Путін усюди настановить своїх злодіїв. А наших злодіїв у Росії чекає „одна Сибір неисходима".

Хай мене після цієї статті обзивають націоналістом, шовіністом, расистом, нехай звинувачують у розпалюванні міжнаціональної ворожнечі – я звик. За вироками совецьких судів я – „український буржуазний націоналіст" ще з 1968 року.

Тільки сліпий, забамбулений хохол не бачить, не хоче бачити, що в Україні вже відверто російська влада. Кадри в неї добираються за антиукраїнською ознакою. Щоправда, беруть і українців – зрадників українського народу. Ця чужа, ворожа українському народові влада готує і вже здійснює тихий державний переворот. Залишилося лише ввести „другу державну мову" – і Україна буде розтоптана остаточно. Час, пророкований Великим Тарасом, настав:

...Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять...

Читач запитає, чому я назвав статтю „Варяги внутрішні і зовнішні"? За аналогією до статті Михайла Драгоманова 1876 року „Турки внутрішні і зовнішні". Щоб застерегти: росіянам внутрішнім і росіянам зовнішнім держава Україна не потрібна. А якщо вона, всупереч їхній волі, з'явилася, то вони взяли в ній гору, щоб попанувати над дурними хохлами – недобитками українського народу. Якщо ж цей „проєкт" не вдасться, то вони втечуть за кордон, де в чужоземних банках зберігають „з пожару вкрадений покров". Адже Україна для них – не Батьківщина, а лише територія і населення. Для пограбування. А покищо – за нашою, панове виборці, мовчазною згодою! – вони будують в Україні Росію ч. 2. Малоросію. Де ми, абориґени, потрібні хіба як робоче бидло, чисельність якого вони реґулюватимуть на свій розсуд.

Василь Овсієнко - лавреат премії ім. Василя Стуса, Київ

Історіографія українського...

(Закінчення зі стор. 8)

міло, на якій підставі вони брали участь у засіданні однієї з референтур або навіть на конференції цієї підпільної організації.

По-четверте, якщо вважати цей документ за „протокол засідання пропаґандивної референтури ОУН (б), яке проводив Степан Ленкавський" чи навіть за „протокол конференції ОУН", то так само, як і у випадку з ідентифікацією його з „протоколом засідання Ради Сеньйорів", це не знімає питання участи у цьому засіданні того ж таки О. Гая-Головка, якого у цей період не було у Львові, натомість С. Ленкавський протягом липня 1941 року якраз знаходився у Львові як член Українського Державного правління, та був за це арештований Ґестапо.

В. Кук, думку якого навів В. В'ятрович у статті „Як ОУН ставилася до євреїв: формування позиції на тлі катастрофи", не був членом пропаґандивної референтури ОУН (б) у липні 1941 року, і, крім того, як зазначено вище, у цей період також не знаходився у Львові, а тому не міг бути присутнім на відповідному „засіданні пропаґандивної референтури" 18 липня, щоб однозначно стверджувати про те, що цей документ є саме „протоколом пропаґандивної референтури". Зрештою, як справедливо зауважив пізніше сам В. В'ятрович у дискусії на ресурсі „Фейсбук", фактично В. Кук лише висловив припущення, що цей документ міг бути таким протоколом „засідання пропаґандивної референтури", оскільки з упевненістю він того не пам'ятав, а зрозуміти, про що саме йшла мова з змісту самого документу, є абсолютно неможливим.

Усі наведені вище арґументи у своїй сукупності становлять серйозну підставу для того, аби поставити під сумнів цей так званий „протокол" як автентичний, належний та достовірний доказ, критично поставитися до зазначених у ньому відомостей та утриматися від того, аби робити на його підставі будь-які ґльобальні висновки. На жаль, замість ґрунтовної та системної аналізи К. Беркгоф та М. Царинник, а пізніше Дж.-П. Хімка, Т. Курило та О. Дюков некритично поставилися до зазначеного вище документу, безпідставно визнали його за автентичний та достовірний та зробили на ньому ряд хибних висновків, побудувавши, у тому числі на їх основі, відповідну концепцію „програмного антисемізму українського націоналістичного руху". Такий підхід суттєво зменшує цінність робіт вищевказаних авторів, ставить під сумнів їхню здатність до об'єктивної аналізи використовуваних ними у роботі джерел, а також їхній статус як незаанґажованих істориків, які не займаються підлаштуванням джерел та фактів під свої концепції.

Про авторів:
Оксана Минайленко – економіст, менеджер „Клюбу сімейного дозвілля", Харків.
Сергій Рябенко – адвокат, співзасновник київської юридичної аґенції „Степан Українець та партнери", гобі – історія української національно-визвольної боротьби.

Пішов з життя Василь Лісовий

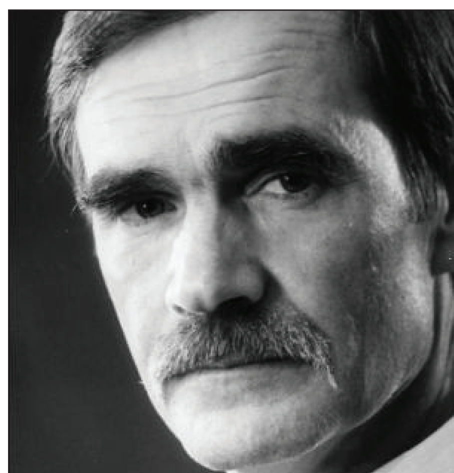
З глибоким сумом сповіщаємо, що 20 липня в Києві після тяжкої хвороби помер філософ, організатор українського самвидаву Василь Лісовий. Він виступив у 1972 році з відкритим листом на захист заарештованих шістдесятників і на знак солідарності з ними побажав бути засудженим разом з ними.

Народився В. Лісовий у Старих Безрадичах Обухівського району Київської области в селянській родині. 1962 року закінчив історико-філософський факультет Київського університету, викладав філософію в Тернопільському медичному інституті, в 1966-1969 роках навчався в аспірантурі Київського університету за спеціяльністю „логіка" та викладав у цьому ж університеті. З 1969 року – співробітник Інституту філософії Академії наук УРСР. В 1971 році захистив кандидатську дисертацію на тему „Логіко-філософське дослідження побутової мови".

Самвидав В. Лісовий розповсюджував з 1961 року. З 1966 року, паралельно з науковою працею, інтенсивно організовував виготовлення самвидавної літератури, зберігання та розповсюдження серед аспірантів і в студентському середовищі. В. Лісовий – автор самвидавної статті „Лист виборця Антона Коваля".

Хвиля арештів інтеліґенції 1972 року підштовхнула В. Лісового до відкритого протесту. Разом з Євгеном Пронюком видав ч. 6 („київське") самвидавного журналу „Український вісник", відновленого з метою поінформувати громадськість про заарештованих і відвести від них звинувачення у виданні попередніх випусків. В. Лісовий також написав „Відкритий лист членам ЦК КПРС і ЦК КП України". Лист призначався для розповсюдження в самвидаві. На друкарській машинці в червні–липні 1972 було виготовлено понад 100 примірників листа і складений список осіб, яким передбачалося вручити чи надіслати його.

Але 6 липня 1972 року Є. Пронюк був заарештований з купою відбитків, які ніс від друкарки. В. Лісовий устиг 5 липня відіслати один власноручно надрукований примірник на ім'я Леоніда Брежнєва, один – віднести у відділ листів Центрального комітету Комуністичної партії України на ім'я Володимира Щербицького, один – вручити секретареві парткому Інституту філософії. 6 липня В. Лісового викликали в Інститут і затримали, 8 липня виключили з партії, а 9 липня заарештували. Одразу після арешту була звільнена з Інституту педагогіки його вагітна дружина Віра Лісова-Гриценко (народила сина Оксена 21 липня).

Св. п. Василь Лісовий

В. Лісовий сидів у таборах Мордовії. У кінці 1976 року разом з іншими політв'язнями переведений у табори Пермської области. 1979 року етапований на заслання у Бурятію. Заявив протест проти введення радянських військ в Афганістан. Йому створили нестерпні умови на роботі, він покинув її і був засуджений за звинуваченням у „дармоїдстві". На заслання до чоловіка переїхала дружина Віра з дітьми Мирославою та Оксеном.

В. Лісовий був звільнений у липні 1983 року. Працював науковим співробітником Музею історії Києва (1983-1987), вчителем Великодмитрівської школи (1987-1989). У 1990 поновлений в Інституті філософії Національної Академії Наук України, від 1997 року – завідувач відділу Історії філософії України цього інституту. Викладав філософію в Київському міжнародному університеті (1996-1999) та в Києво-Могилянській академії (1998–2002). Він брав участь у конференціях та круглих столах, організованих різними науковими, громадськими та політичними організаціями. Публікував статті на теми філософії і політології, готував навчальну літературу, перекладав філософську літературу з англійської та німецької мов, опублікував спогади.

Указом Президента України від 26 листопада 2005 року В. Лісовий нагороджений орденом „За заслуги" III ступеня.

В. Лісовий активно співпрацював з видавництвом „Смолоскип", зокрема брав участь у підготуванні антологій „Націоналізм", „Консерватизм", „Лібералізм", „Демократія" та чотиритомника творів Дмитра Чижевського.

Висловлюємо щире співчуття близьким і рідним видатного вченого та громадянина України.

Колектив Видавництва „Смолоскип",
Київ

УКРАЇНСЬКЕ ВЕТЕРИНАРНЕ ТОВАРИСТВО
з глибоким жалем і смутком повідомляє всіх членів Товариства і всю українську громаду що 28 липня 2012 року відійшов у вічність довголітній член Українського Ветеринарного Об'єднання

сл. п.

д-р. Євген Ґіль

нар. 15 лютого 1920 року в селі Ярхорів, Івано-Франківська обл.

Похорон відбувся 2 серпня 2012 року.
Похований в Рокледж, ПА.

Висловлюємо глибокі співчуття родині.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою що 31-го липня 2012 року відійшла у вічність на 89-му році життя наша найдорожча Мама, Буся, Тета і Кузинка

сл. п.

д-р дент.

Дарія Ярослава Кострубяк

з дому Блавацька,

нар. 1-го січня 1923 року.

Залишилися у глибокому смутку:
син - Роман з дружиною Іриною
внуки - Адріян (Ако) і Марко
сестрінок - Ігор Лемішка з дружиною Teri
кузин - Нестор Когут
А також родина в Америці й Україні.

Панахида відбулася в п'ятницю, 3-го серпня, а похорон 4-го серпня 2012 року з церкви св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Замість квітів пожертви можна складати на Український Католицький Університет
Ukrainian Catholic Education Foundation
2247 W. Chicago Ave.
Chicago, Il. 06622,
або на інші добровільні цілі.

Ділимося сумною вісткою що, з волі Всевишнього, в середу, 18 липня 2012 р., відійшов у вічність

св. п.

Михайло Рубич

Маґістер Фармації
нар. 20 вересня 1918 р. в Коломиї.

У глибокому смутку залишилися:
донька - Рома Саляк з мужем Василем
внук - Олександер Саляк з дружиною Dawn
правнуки - Ніколь і Михайло
сестрінка - Іванка Стромецька з родиною в Коломиї
братанок - Тарас Рубич з донькою Адріяною
братанка - Мира Бояр з мужем Юрієм і сином Юрієм мол.
братанок - Роман Рубич з родиною в Англії
братова - Наталія Рубич
кузинка - Марія Кульчицька
племінник - Олег кульчицький
племінниця - Адріяна Кульчицька-Броберґ з мужем Крисом і сином Романом
Орися Саляк з родиною і родина Саляків в Україні

Похоронні відправи відбулися 23 липня 2012 р. о год. 9 ранку в Українській католицькій церкві св. Марії у Брістолю, Па., а опісля похорон на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів, просимо складати пожертви в пам'ять Покійного на:
• Українську католицьку церкву св. Трійці – Holy Trinity Ukrainian Catholic Church, 211 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446, або на
• Українську католицьку церкву св. Марії – St. Mary's Ukrainian Catholic Church, 2026 Bath Rd., Bristol, PA 19007

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 28-го липня 2012 року відійшов у вічність на 93-му році життя, наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДЗЯДЗЬО

св. п.

д-р ЄВГЕН ҐІЛЬ

нар. 15-го лютого 1920 р. в Яргорові, Україна.

Похоронні відправи відбулися 2-го серпня 2012 року в Українській католицькій церкві Благовіщення П.Д.М., Мелровз Парк, ПА, а опісля на цвинтарі Лавнвю, Рокледж, ПА.

У глибокому смутку залишилися:
дружина - Анізія (з дому Павлюк)
донька - Христина Тершаковець з мужем Андрієм
внуки - Павло та Михайло Тершаковець
братанок - Ігор Ґіль
шваґерка - Аніта Павлюк з донькою Монікою Готтенштайн та родиною
родини - Ґелета, Мацюрак, і Драганчук
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді та Україні.

Вічная Йому пам'ять!

Замість квітів бажаючі можуть складати пожертви в пам'ять Покійного на:

• ЗУАДК (в намірі сиріт у Львові)
United Ukrainian American Relief Committee
1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111

• Ukrainian Diabetes Project
2615 Rain Dance Way, Santa Rosa, CA 95407

• або на Українську Католицьку Церкву Благовіщення П.Д.М., Мелровз Парк, ПА.
Annunciation of the BVM Ukrainian Catholic Church
1206 Valley Road, Melrose Park, PA 19027

З великим болем ділимось сумною вісткою що в четвер, 19 липня 2012 року, відійшов у вічність наш найдорожчий муж, батько, дідусь, брат, стрийко і вуйко

св. п.

Підполковник Армії США

LTC US Army (Ret.)

д-р Міляс Лебедович

нар. 14 серпня 1936 року в Мостиська, Україна, визначний військово-службовець, лікар, психіятр, пластун і шахіст, ветеран В'єтнамської війни, "Desert Storm", та "Desert Shield", нагороджений "Bronze Star" та "Meritorious Service Medal".

У глибокому смутку залишилися:
дружина - Звенислава з дому Саляк
син - Орест
дочка - Андрея Біланюк з чоловіком Іваном
внуки - Андрійко і Петрусик Біланюк
сестри - Лідія Казевич з чоловіком Богданом та родиною
- Світлана Кордуба з чоловіком Богданом та родиною
брати - д-р Віктор з дружиною Ліндою та родиною
- д-р Александер
двоюрідна сестра - Михайлина Янович Реймонд з родиною
своячки - Галина Одуляк з чоловіком Іваном та родиною
- Зоряна Ставнича з чоловіком Юрком та родиною
сваха - Володимира Біланюк з родиною

Панахида відбулася 23 липня в Кергонксоні, Н.Й.
Похоронні відправи відбулися 24 липня в Українській Католицькій Церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н. Й., а відтак на цвинтарі Pine Bush в Кергонксоні, Н. Й.
Похорон відбувся у повному військовому обряді з відповідними почестями.

Родина просить о молитви за душу покійного.

Вічна Йому пам'ять!

Пожертви в пам'ять покійного можна складати на:
- Пласт – Українську Скавтську Організацію (США)
- Українську Католицьку Церкву Пресвятої Трійці, Кергонксон, Н. Й.
- US-Ukraine Foundation.